

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 52

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Rocznik 61

12 lutego 2018

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 052/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 052/02

Sprawa C-600/14: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 grudnia 2017 r. – Republika Federalna Niemiec / Rada Unii Europejskiej [Skarga o stwierdzenie nieważności — Działania zewnętrzne Unii Europejskiej — Artykuł 216 ust. 1 TFUE — Artykuł 218 ust. 9 TFUE — Ustalenie stanowiska reprezentowanego w imieniu Unii Europejskiej w ramach organu utworzonego przez umowę międzynarodową — Komisja Rewizyjna Międzyrządowej Organizacji Międzynarodowych Przewozów Kolejami (OTIF) — Zmiany Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF) i załączników do niej — Kompetencja dzielona między Unią i państwami członkowskimi — Kompetencje zewnętrzne Unii w obszarze, w którym Unia nie przyjęła dotychczas wspólnych zasad — Ważność decyzji 2014/699/UE — Obowiązek uzasadnienia — Zasada lojalnej współpracy]

2

PL

2018/C 052/03	Sprawa C-598/15: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Jerez de la Frontera – Hiszpania) – Banco Santander, SA / Cristobalina Sánchez López (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Umowy zawierane z konsumentami — Nieuczciwe warunki umowne — Uprawnienia sądu krajowego — Skuteczność ochrony przyznanej konsumentom — Umowa pożyczki hipotecznej — Pozasądowe postępowanie egzekucyjne z zabezpieczenia hipotecznego — Sądowe postępowanie uproszczone uznawania praw rzeczowych nabywcy z licytacji)	3
2018/C 052/04	Sprawa C-61/16 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 grudnia 2017 r. – European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) / Giant (China) Co. Ltd, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska [Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (UE) nr 502/2013 — Przywóz rowerów pochodzących z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 18 ust. 1 — Współpraca — Pojęcie „niezbędnych informacji” — Artykuł 9 ust. 5 — Wniosek o indywidualne traktowanie — Ryzyko obejścia]	3
2018/C 052/05	Sprawa C-189/16: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen – Szwecja) – Bogusława Zaniewicz-Dybeck / Pensionsmyndigheten [Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 46 ust. 2 — Artykuł 47 ust. 1 lit. d) — Artykuł 50 — Emerytura gwarantowana — Świadczenie minimalne — Obliczanie uprawnień emerytalnych]	4
2018/C 052/06	Sprawa C-230/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – Goty Germany GmbH / Parfümerie Akzente GmbH [Odesłanie prejudycjalne — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Artykuł 101 ust. 1 TFUE — Selektywna dystrybucja luksusowych artykułów kosmetycznych — Postanowienie umowne zakazujące dystrybutorom włączania nieautoryzowanych osób trzecich do sprzedaży przez Internet — Rozporządzenie (UE) nr 330/2010 — Artykuł 4 lit. b) i c)]	5
2018/C 052/07	Sprawa C-243/16: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 30 de Barcelona – Hiszpania) – Antonio Miravittles Ciurana i in. / Contimark SA, Jordi Socias Gispert (Odesłanie prejudycjalne — Prawo spółek — Dyrektywa 2009/101/WE — Artykuły 2 i 6–8 — Dyrektywa 2012/30/UE — Artykuły 19 i 36 — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 20, 21 i 51 — Odzyskiwanie wierzytelności wynikających z umowy o pracę — Prawo do wytoczenia przed tym samym sądem powództwa przeciwko spółce i członkowi jej zarządu jako dłużnikowi solidarnie odpowiedzialnemu za długi spółki)	6
2018/C 052/08	Sprawa C-305/16: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 grudnia 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – Avon Cosmetics Ltd / The Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs [Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Szósta dyrektywa 77/388/EWG — Artykuł 11 część A pkt 1 lit. a) — Podstawa opodatkowania — Artykuł 17 — Prawo do odliczenia — Artykuł 27 — Szczególne środki stanowiące odstępstwo — Decyzja 89/534/EWG — System sprzedaży oparty na dostawie towarów za pośrednictwem osób niepodlegających opodatkowaniu — Opodatkowanie na podstawie wartości wolnorynkowej towaru ustalonej na ostatnim etapie sprzedaży — Włączenie kosztów poniesionych przez te osoby]	6
2018/C 052/09	Sprawa C-329/16: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d’État – Francja) – Syndicat national de l’industrie des technologies médicales (Snitem), Philips France / Premier ministre, Ministre des Affaires sociales et de la Santé (Odesłanie prejudycjalne — Wyroby medyczne — Dyrektywa 93/42/EWG — Zakres stosowania — Pojęcie „wyrobu medycznego” — Oznakowanie CE — Uregulowania krajowe poddające oprogramowanie wspomagające przepisywanie leków procedurze certyfikacji ustanowionej przez organ krajowy)	7

2018/C 052/10	Sprawa C-403/16: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Soufiane El Hassani / Minister Spraw Zagranicznych (Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (WE) nr 810/2009 — Artykuł 32 ust. 3 — Wspólnotowy kodeks wizowy — Decyzja o odmowie wydania wizy — Prawo osoby ubiegającej się o wizę do odwołania się od tej decyzji — Obowiązek zagwarantowania przez państwo członkowskie prawa do środka odwoławczego do sądu)	8
2018/C 052/11	Sprawa C-408/16: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere SA, dawniej Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România SA / Ministerul Fondurilor Europene – Direcția Generală Managementul Fondurilor Externe [Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Zakres stosowania — Rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 — Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, Europejski Fundusz Społeczny i Fundusz Spójności — Umowa o finansowanie budowy autostrady zawarta z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym przed przystąpieniem państwa członkowskiego do Unii Europejskiej — Pojęcie „nieprawidłowości” w rozumieniu rozporządzenia nr 1083/2006]	9
2018/C 052/12	Sprawa C-487/16 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 13 grudnia 2017 r. – Telefónica SA / Komisja Europejska (Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynki telekomunikacyjne portugalski i hiszpański — Klauzula o zakazie konkurencji zawarta w umowie pomiędzy dwiema spółkami — Ograniczenie ze względu na cel — Prawo do obrony — Odmowa przesłuchania świadków — Grzywny — Waga naruszenia — Okoliczności łagodzące)	10
2018/C 052/13	Sprawa C-567/16: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 7 grudnia 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) – Zjednoczone Królestwo] – Merck Sharp & Dohme Corporation / Comptroller-General of Patents, Designs and Trade Marks [Odesłanie prejudycjalne — Własność przemysłowa i handlowa — Prawo patentowe — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuł 3 lit. b) — Dodatkowe świadectwo ochronne — Warunki uzyskania — Artykuł 10 ust. 3 — Wydanie świadectwa lub odrzucenie wniosku o wydanie świadectwa — Dyrektywa 2001/83/WE — Artykuł 28 ust. 4 — Procedura zdecentralizowana]	10
2018/C 052/14	Sprawa C-630/16: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 14 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez Anstar Oy [Odesłanie prejudycjalne — Zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych — Norma zharmonizowana EN 1090-1:2009 +A1:2011 — Kryteria ustalania zakresu stosowania normy przyjętej przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) na podstawie mandatu Komisji Europejskiej — Elementy mocujące przeznaczone do zamocowania w betonie przed jego zastygnięciem, używane do mocowania płyt elewacyjnych i podpór murarskich do konstrukcji szkieletowej budynku]	11
2018/C 052/15	Sprawa C-636/16: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona – Hiszpania) – Wilber López Pastuzano / Delegación del Gobierno en Navarra (Odesłanie prejudycjalne — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Dyrektywa 2003/109/WE — Artykuł 12 — Przyjęcie decyzji o wydaleniu rezydenta długoterminowego — Okoliczności, jakie należy wziąć pod uwagę — Przepisy krajowe — Brak uwzględnienia tych okoliczności — Zgodność)	11
2018/C 052/16	Sprawa C-42/17: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale – Włochy) – postępowanie karne przeciwko M.A.S., M.B. [Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 325 TFUE — Wyrok z dnia 8 września 2015 r., Taricco i in. (C-105/14, EU:C:2015:555) — Postępowanie karne dotyczące przestępstw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (VAT) — Prawo krajowe przewidujące terminy przedawnienia mogące skutkować bezkarnością przestępstw — Naruszenie interesów finansowych Unii Europejskiej — Obowiązek sądu krajowego powstrzymania się od stosowania każdego przepisu prawa krajowego mogącego naruszać obowiązki nałożone na państwa członkowskie przez prawo Unii — Zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar]	12

2018/C 052/17	Sprawa C-66/17: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 14 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu – Polska) – Grzegorz Chudaś, Irena Chudaś / DA Deutsche Allgemeine Versicherung Aktiengesellschaft AG (Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 — Zakres stosowania — Europejski tytuł egzekucyjny dla roszczeń bezspornych — Tytuły egzekucyjne, którym mogą zostać nadane zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego — Decyzja w sprawie kwoty kosztów związanych z postępowaniem sądowym zawarta w orzeczeniu nie dotyczącym roszczenia bezspornego — Wyłączenie)	13
2018/C 052/18	Sprawa C-344/17: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 30 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Torino – Włochy) – IJDF Italy Srl / Violeta Fernando Dionisio, Alex Del Rosario Fernando (Odesłanie prejudycjalne — Umowy konsumenckie — Dyrektywa 93/13/EWG — Ustawodawstwo krajowe umożliwiające pozwanie dłużnika głównego i poręczyciela przed tym samym sądem — Odstępstwo od zasad jurysdykcji szczególnej w sprawach konsumenckich — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem)	13
2018/C 052/19	Sprawa C-622/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 3 listopada 2017 r. – Baltic Media Alliance Ltd. / Lietuvos radijo ir televizijos komisija	14
2018/C 052/20	Sprawa C-626/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Roma (Włochy) w dniu 3 listopada 2017 r. – Alberto Rossi i in. / Ministero della Giustizia	14
2018/C 052/21	Sprawa C-634/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Oldenburg (Niemcy) w dniu 13 listopada 2017 r. – ReFood GmbH & Co. KG / Landwirtschaftskammer Niedersachsen	16
2018/C 052/22	Sprawa C-638/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 15 listopada 2017 r. – Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos / UAB „Skonis ir kvapas”	16
2018/C 052/23	Sprawa C-639/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa) w dniu 15 listopada 2017 r. – SIA „KPMG Baltics”, likvidējamās AS „Latvijas Krājbanka” administratore	17
2018/C 052/24	Sprawa C-643/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia) w dniu 17 listopada 2017 r. – GE Power Controls Portugal – Unipessoal Lda / Fazenda Pública	17
2018/C 052/25	Sprawa C-644/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 17 listopada 2017 r. – Eurobolt BV	18
2018/C 052/26	Sprawa C-646/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Brindisi (Włochy) w dniu 17 listopada 2017 r. – postępowanie karne przeciwko Gianluca Moro	19
2018/C 052/27	Sprawa C-647/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 20 listopada 2017 r. – Skatteverket / Srf konsulterna AB	19
2018/C 052/28	Sprawa C-650/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht (Niemcy) w dniu 21 listopada 2017 r. – QH	20
2018/C 052/29	Sprawa C-657/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) w dniu 24 listopada 2017 – Hussein Mohamad Hussein	20
2018/C 052/30	Sprawa C-659/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 24 listopada 2017 r. – Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) / Azienda Napoletana Mobilità SpA	21

2018/C 052/31	Sprawa C-667/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari (Włochy) w dniu 24 listopada 2017 r. – Francesca Cadeddu / Agenzia delle Entrate – Direzione provinciale di Cagliari i in.	22
2018/C 052/32	Sprawa C-672/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugal) w dniu 28 listopada 2017 r. — Tratave — Tratamento de Águas Residuais do Ave, S.A. / Autoridade Tributária e Aduaneira	22
2018/C 052/33	Sprawa C-675/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 30 listopada 2017 r. – Ministero della Salute / Hannes Preindl	23
2018/C 052/34	Sprawa C-683/17: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça (Portugalia) w dniu 6 grudnia 2017 r. – Cofemel – Sociedade de Vestuário SA / G-Star Raw CV	23
Sąd		
2018/C 052/35	Sprawa T-505/15: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – Węgry / Komisja [EFRG i EFFROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, 1290/2005, 73/2009 i 1122/2009 — Wydatki poniesione na Węgrzech — Zgodność — Kontrola ustanowionych w rozporządzeniach wymogów w zakresie zarządzania — Kontrola przestrzegania zasad utrzymywania gruntów w dobrej kulturze rolnej zgodnej z ochroną środowiska — Korekty ryczałtowe i jednorazowe — Ryzyko dla Funduszy]	25
2018/C 052/36	Sprawa T-304/16: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – bet365 Group / EUIPO – Hansen (BET 365) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy BET 365 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania — Dowód — Używanie znaku towarowego do kilku celów — Artykuł 7 ust. 3 i art. 52 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 3 i art. 59 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	26
2018/C 052/37	Sprawa T-609/16: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – PB / Komisja [Służba publiczna — Urzędnicy — Zatrudnienie — Ogłoszenie o konkursie EPSO/AD/309/15 (AD 11) — Lekarze, miejsce pracy: Luksemburg — Niedopuszczenie do udziału w egzaminach etapu oceny zintegrowanej — Ograniczenie wyboru drugiego języka do mniejszej liczby języków urzędowych Unii — Zarzut niezgodności z prawem — Oczywisty błąd w ocenie — Odpowiedzialność — Krzywda]	26
2018/C 052/38	Sprawa T-792/16: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – N & C Franchise / EUIPO – Eschenbach Optik (OJO sunglasses) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego OJO sunglasses — Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy oio — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	27
2018/C 052/39	Sprawa T-21/17: Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – RL / Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej [Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu w 2015 r. — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszerogowania AD 10 ze skutkiem od dnia 1 lipca 2015 r. — Przeniesienie do innej instytucji — System prorata temporis — Porównanie osiągnięć — Artykuł 45 regulaminu pracowniczego — Odpowiedzialność]	28
2018/C 052/40	Sprawa T-559/16: Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2017 r. – Durazzo/ESDZ (Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu w 2014 r. — Akty niewywołujące niekorzystnych skutków — Oczywista niedopuszczalność — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego — Artykuł 43 i art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego — Porównanie osiągnięć — Uwzględnienie sprawozdań z oceny do celów awansu — Oceny wyłącznie opisowe — Brak metody umożliwiającej porównanie sprawozdań z oceny do celów awansu — Skarga oczywiście zasadna)	28

2018/C 052/41	Sprawa T-849/16: Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – PGNiG Supply & Trading / Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Decyzja Komisji w sprawie zmiany warunków wyłączenia spod przepisów Unii zasad korzystania z gazociągu OPAL dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)	29
2018/C 052/42	Sprawa T-853/16: Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2017 r. – Techniplan / Komisja (Skarga na bezczynność — Zajęcie stanowiska przez Komisję — Skarga o odszkodowanie — Uchybienie wymogom formalnym — Wniosek o wydanie nakazu — Oczywista niedopuszczalność — Oczywisty brak właściwości)	30
2018/C 052/43	Sprawa T-284/17: Postanowienie Sądu z dnia 15 grudnia 2017 r. – Le Pen/Parlament (Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie — Prawo instytucjonalne — Członek Parlamentu Europejskiego — Przywileje i immunitety — Decyzja o uchyleniu immunitetu parlamentarnego — Ustanie interesu prawnego — Częściowe umorzenie postępowania — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części prawnie oczywiście bezzasadna)	30
2018/C 052/44	Sprawa T-475/17: Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – Rogesa / Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 — Dokumenty dotyczące instalacji produkującej mieszkankę granulatu rudy żelaza i rudy spiekanej — Dorozumiana odmowa dostępu — Wyrażna decyzja przyjęta przed wniesieniem skargi — Wniosek o umorzenia postępowania — Interes prawny — Oczywista niedopuszczalność]	31
2018/C 052/45	Sprawa T-768/17: Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2017 r. – Comprojecto-Projetos e Construções i in. / EBC	31
2018/C 052/46	Sprawa T-780/17: Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2017 r. – US / EBC	34
2018/C 052/47	Sprawa T-793/17: Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2017 r. – Bruel / Komisja i SEAE	35
2018/C 052/48	Sprawa T-805/17: Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2017 r. – BASF / ECHA	36
2018/C 052/49	Sprawa T-806/17: Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2017 r. – BASF i REACH & colours / ECHA	37
2018/C 052/50	Sprawa T-811/17: Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2017 r. – Classic Media / EUIPO – Pirelli Tyre (CLASSIC DRIVER)	38
2018/C 052/51	Sprawa T-812/17: Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2017 r. – Seco Belgium i Vinçotte / Parlament	39
2018/C 052/52	Sprawa T-813/17: Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2017 r. – Nerantzaki / Komisja	39
2018/C 052/53	Sprawa T-814/17: Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2017 r. – Lietuvos geležinkeliai / Komisja	40
2018/C 052/54	Sprawa T-821/17: Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2017 r. – Vitromed / EUIPO – Vitromed Healthcare (VITROMED Germany)	41
2018/C 052/55	Sprawa T-825/17: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2017 r. – Carbon System Verwaltungs / EUIPO (LIGHTBOUNCE)	42
2018/C 052/56	Sprawa T-826/17: Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2017 r. – TeamBank / EUIPO – Fio Systems (FYYO)	42

2018/C 052/57	Sprawa T-831/17: Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2017 r. – DRH Licensing & Managing / EUIPO – Merck (Flexagil)	43
2018/C 052/58	Sprawa T-305/15: Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – Airdata / Komisja	44
2018/C 052/59	Sprawa T-234/16: Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – Meissen Keramik / EUIPO – Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen (Meissen)	44
2018/C 052/60	Sprawa T-451/17: Postanowienie Sądu z dnia 18 grudnia 2017 r. – Verband der Deutschen Biokraftstoffindustrie / Komisja	44

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 052/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 42 z 5.2.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 32 z 29.1.2018

Dz.U. C 22 z 22.1.2018

Dz.U. C 13 z 15.1.2018

Dz.U. C 5 z 8.1.2018

Dz.U. C 437 z 18.12.2017

Dz.U. C 424 z 11.12.2017

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 grudnia 2017 r. – Republika Federalna Niemiec / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-600/14) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Działania zewnętrzne Unii Europejskiej — Artykuł 216 ust. 1 TFUE — Artykuł 218 ust. 9 TFUE — Ustalenie stanowiska reprezentowanego w imieniu Unii Europejskiej w ramach organu utworzonego przez umowę międzynarodową — Komisja Rewizyjna Międzyrządowej Organizacji Międzynarodowych Przewozów Kolejami (OTIF) — Zmiany Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF) i załączników do niej — Kompetencja dzielona między Unią i państwami członkowskimi — Kompetencje zewnętrzne Unii w obszarze, w którym Unia nie przyjęła dotychczas wspólnych zasad — Ważność decyzji 2014/699/UE — Obowiązek uzasadnienia — Zasada lojalnej współpracy]

(2018/C 052/02)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i J. Möller, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Republika Francuska (przedstawiciele: początkowo D. Colas, G. de Bergues i M. Hours, pełnomocnicy, następnie D. Colas i M.-L. Kitamura, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: C. Brodie, M. Holt i D. Robertson, pełnomocnicy, wspierani przez J. Holmesa, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Finnegan, Z. Kupčová i J.-P. Hix, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Erlbacher, W. Mölls i J. Hottiaux, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Francuska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oraz Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 73 z 2.3.2015.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia de Jerez de la Frontera – Hiszpania) – Banco Santander, SA / Cristobalina Sánchez López

(Sprawa C-598/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Umowy zawierane z konsumentami — Nieuczciwe warunki umowne — Uprawnienia sądu krajowego — Skuteczność ochrony przyznanej konsumentom — Umowa pożyczki hipotecznej — Pozasądowe postępowanie egzekucyjne z zabezpieczenia hipotecznego — Sądowe postępowanie uproszczone uznawania praw rzeczowych nabywcy z licytacji)

(2018/C 052/03)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia de Jerez de la Frontera

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Banco Santander, SA

Strona pozwana: Cristobalina Sánchez López

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich nie znajdują zastosowania do postępowania takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, wszczętego przez nabywcę z licytacji nieruchomości w ramach pozasądowego postępowania egzekucyjnego z zabezpieczenia hipotecznego ustanowionego na tej nieruchomości przez konsumenta na rzecz wierzyciela będącego przedsiębiorcą, przedmiotem którego to postępowania jest ochrona praw rzeczowych nabytych zgodnie z prawem przez tego nabywcę z licytacji w zakresie, w jakim, po pierwsze, postępowanie to jest niezależne od stosunku prawnego wiążącego wierzyciela będącego przedsiębiorcą z konsumentem, i, po drugie, zabezpieczenie hipoteczne poddano egzekucji, nieruchomość została sprzedana i związane z nią prawa rzeczowe zostały przeniesione, a konsument nie skorzystał ze środków prawnych przewidzianych w tym kontekście.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 1.2.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 grudnia 2017 r. – European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) / Giant (China) Co. Ltd, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

(Sprawa C-61/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (UE) nr 502/2013 — Przywóz rowerów pochodzących z Chin — Rozporządzenie (WE) nr 1225/2009 — Artykuł 18 ust. 1 — Współpraca — Pojęcie „niezbędnych informacji” — Artykuł 9 ust. 5 — Wniosek o indywidualne traktowanie — Ryzyko obejścia]

(2018/C 052/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) (przedstawiciele: L. Ruessmann, avocat, J. Beck, Solicitor)

Pozostali uczestnicy postępowania: Giant (China) Co. Ltd (przedstawiciel: P. De Baere, avocat), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: H. Marcos Fraile, pełnomocnik, wspierana przez B. O'Connora, solicitor, oraz S. Gubela, avocat), Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland, M. França oraz A. Demeneix, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) European Bicycle Manufacturers Association (EBMA) pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Giant (China) Co. Ltd.
- 3) Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 21.3.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 7 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen – Szwecja) – Bogusława Zaniewicz-Dybeck / Pensionsmyndigheten

(Sprawa C-189/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 46 ust. 2 — Artykuł 47 ust. 1 lit. d) — Artykuł 50 — Emerytura gwarantowana — Świadczenie minimalne — Obliczanie uprawnień emerytalnych]

(2018/C 052/05)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bogusława Zaniewicz-Dybeck

Strona pozwana: Pensionsmyndigheten

Sentencja

- 1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1606/98 z dnia 29 czerwca 1998 r., należy interpretować w ten sposób, że w ramach obliczenia przez instytucję właściwą państwa członkowskiego świadczenia minimalnego takiego jak rozpatrywana w postępowaniu głównym emerytura gwarantowana nie należy stosować art. 46 ust. 2 ani art. 47 ust. 1 lit. d) wspomnianego rozporządzenia. Takie świadczenie należy obliczyć zgodnie z art. 50 tego rozporządzenia w związku z ustawodawstwem krajowym, nie stosując jednakże przepisów krajowych, takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, dotyczących obliczenia proporcjonalnego.
- 2) Rozporządzenie nr 1408/71, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem nr 118/97, zmienione rozporządzeniem nr 1606/98, w szczególności jego art. 50, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym przewidziano, że w ramach obliczenia świadczenia minimalnego takiego jak rozpatrywana w postępowaniu głównym emerytura gwarantowana instytucja właściwa powinna uwzględnić wszystkie świadczenia emerytalne, jakie zainteresowany faktycznie otrzymuje z jednego lub kilku pozostałych państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Frankfurt am Main – Niemcy) – Goty Germany GmbH / Parfümerie Akzente GmbH

(Sprawa C-230/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Artykuł 101 ust. 1 TFUE — Selektywna dystrybucja luksusowych artykułów kosmetycznych — Postanowienie umowne zakazujące dystrybutorom włączania nieautoryzowanych osób trzecich do sprzedaży przez Internet — Rozporządzenie (UE) nr 330/2010 — Artykuł 4 lit. b) i c)]

(2018/C 052/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Goty Germany GmbH

Strona pozwana: Parfümerie Akzente GmbH

Sentencja

- 1) Artykuł 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że system dystrybucji selektywnej artykułów luksusowych służący głównie zapewnieniu luksusowego wizerunku takich towarów jest zgodny z tym postanowieniem, pod warunkiem że wybór podmiotów zajmujących się dalszą sprzedażą dokonuje się w oparciu o kryteria obiektywne o charakterze jakościowym, ustalone w sposób jednolity względem wszystkich podmiotów mających zajmować się dalszą sprzedażą i stosowane w sposób niedyskryminacyjny, oraz że ustalone kryteria nie wykraczają poza to, co jest konieczne.
- 2) Artykuł 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on postanowieniu umownemu takiemu jak analizowane w postępowaniu głównym, które zakazuje autoryzowanym dystrybutorom działającym w ramach systemu dystrybucji selektywnej artykułów luksusowych, służącego głównie zapewnieniu luksusowego wizerunku takich towarów, korzystania w celu sprzedaży przez Internet towarów objętych umową, w sposób rozpoznawalny na zewnątrz, z platform należących do osób trzecich, pod warunkiem że postanowienie to służy ochronie luksusowego wizerunku owych towarów, że jest ono ustalone w sposób jednolity i stosowane w sposób niedyskryminacyjny i że jest ono proporcjonalne do realizowanego celu, co powinien zweryfikować sąd odsyłający.
- 3) Artykuł 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 330/2010 z dnia 20 kwietnia 2010 r. w sprawie stosowania art. 101 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym nałożony na uczestników systemu dystrybucji selektywnej artykułów luksusowych, którzy działają na rynku w charakterze dystrybutorów, zakaz włączania przedsiębiorstw trzecich w sprzedaż przez Internet w rozpoznawalny na zewnątrz sposób nie stanowi ograniczenia grupy klientów w rozumieniu art. 4 ust. b) tego rozporządzenia ani ograniczenia biernej sprzedaży na rzecz konsumentów końcowych w rozumieniu art. 4 lit. c) wskazanego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social n° 30 de Barcelona – Hiszpania) – Antonio Miravittles Ciurana i in. / Contimark SA, Jordi Socias Gispert

(Sprawa C-243/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Prawo spółek — Dyrektywa 2009/101/WE — Artykuły 2 i 6–8 — Dyrektywa 2012/30/UE — Artykuły 19 i 36 — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 20, 21 i 51 — Odzyskiwanie wierzytelności wynikających z umowy o pracę — Prawo do wytoczenia przed tym samym sądem powództwa przeciwko spółce i członkowi jej zarządu jako dłużnikowi solidarnie odpowiedzialnemu za długi spółki)

(2018/C 052/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 30 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonio Miravittles Ciurana, Alberto Marina Lorente, Jorge Benito García, Juan Gregorio Benito García

Strona pozwana: Contimark SA, Jordi Socias Gispert

Sentencja

Dyrektywę 2009/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 września 2009 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 48 akapit drugi [WE], w celu uzyskania ich równoważności, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich, a w szczególności jej art. 2 i 6–8, a także dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/30/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w państwach członkowskich od spółek w rozumieniu art. 54 akapit drugi [TFUE], w celu uzyskania ich równoważności, dla ochrony interesów zarówno wspólników, jak i osób trzecich w zakresie tworzenia spółki akcyjnej, jak również utrzymania i zmian jej kapitału, a w szczególności jej art. 19 i 36, należy interpretować w ten sposób, że nie przyznają one pracownikom najemnym będącym wierzycielami spółki akcyjnej z tytułu rozwiązania ich umów o pracę prawa do wytoczenia przed tym samym sądem pracy co sąd, który jest właściwy do rozpatrzenia ich powództw o uznanie ich wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę, powództwa o stwierdzenie odpowiedzialności solidarnej członka zarządu owej spółki za niezwołanie walnego zgromadzenia tej spółki pomimo poważnych strat, jakie ona poniosła, w celu uzyskania stwierdzenia odpowiedzialności solidarnej tego członka zarządu za wskazaną wierzytelność z tytułu wynagrodzenia za pracę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 279 z 1.8.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 grudnia 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – Avon Cosmetics Ltd / The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-305/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Szósta dyrektywa 77/388/EWG — Artykuł 11 część A pkt 1 lit. a) — Podstawa opodatkowania — Artykuł 17 — Prawo do odliczenia — Artykuł 27 — Szczególne środki stanowiące odstępstwo — Decyzja 89/534/EWG — System sprzedaży oparty na dostawie towarów za pośrednictwem osób niepodlegających opodatkowaniu — Opodatkowanie na podstawie wartości wolnorynkowej towaru ustalonej na ostatnim etapie sprzedaży — Włączenie kosztów poniesionych przez te osoby]

(2018/C 052/08)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Avon Cosmetics Ltd

Strona przeciwna: The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Sentencja

- 1) Artykuły 17 i 27 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2004/7/WE z dnia 20 stycznia 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one środkowi takiemu jak środek będący przedmiotem postępowania głównego, dopuszczonemu decyzją Rady 89/534/EWG z dnia 24 maja 1989 r. upoważniającą Zjednoczone Królestwo do zastosowania w odniesieniu do niektórych dostaw na rzecz sprzedawców niezarejestrowanych jako podatnicy środka stanowiącego odstępstwo od art. 11 [część A pkt 1 lit. a)] szóstej dyrektywy na podstawie art. 27 tej dyrektywy, stanowiącemu odstępstwo od art. 11 część A pkt 1 lit. a) rzeczony dyrektywy, na mocy którego podstawę opodatkowania podatkiem od wartości dodanej (VAT) spółki prowadzącej sprzedaż bezpośrednią stanowi wartość wolnorynkowa towarów sprzedawanych na końcowym etapie konsumpcji, jeżeli owe towary są sprzedawane za pośrednictwem sprzedawców niebędących podatnikami VAT, nawet jeśli ten środek stanowiący odstępstwo w żaden sposób nie uwzględnia VAT naliczonego dotyczącego artykułów demonstracyjnych nabytych przez tych sprzedawców od rzeczony spółki.
- 2) Analiza pytania pierwszego nie wykazała niczego, co mogłoby podważyć ważność decyzji 89/534.
- 3) Artykuł 27 szóstej dyrektywy 77/388, zmienionej dyrektywą 2004/7, należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga on od państwa członkowskiego, które wnosi o upoważnienie do odstępstwa od art. 11 część A pkt 1 lit. a) tej dyrektywy, aby informowało ono Komisję Europejską, że sprzedawcy niebędący podatnikami ponoszą ciężar VAT od zakupu artykułów demonstracyjnych nabytych od spółki sprzedaży bezpośredniej wykorzystywanych do celów ich działalności gospodarczej, żeby ten podatek naliczony został uwzględniony w jakikolwiek sposób w szczegółowych zasadach środka stanowiącego odstępstwo.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 25.7.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 7 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Francja) – Syndicat national de l'industrie des technologies médicales (Snitem), Philips France / Premier ministre, Ministre des Affaires sociales et de la Santé

(Sprawa C-329/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wyroby medyczne — Dyrektywa 93/42/EWG — Zakres stosowania — Pojęcie „wyrobu medycznego” — Oznakowanie CE — Uregulowania krajowe poddające oprogramowanie wspomagające przepisywanie leków procedurze certyfikacji ustanowionej przez organ krajowy)

(2018/C 052/09)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Syndicat national de l'industrie des technologies médicales (Snitem), Philips France

Strona przeciwna: Premier ministre, Ministre des Affaires sociales et de la Santé

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 oraz art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej wyrobów medycznych, zmienionej dyrektywą 2007/47/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że oprogramowanie, którego jedna z funkcjonalności pozwala na wykorzystanie danych dotyczących pacjenta, w szczególności w celu wykrycia przeciwwskazań, interakcji z innymi lekami oraz nadmiernego dawkowania, stanowi, w zakresie tej funkcjonalności, wyrób medyczny w rozumieniu tych przepisów, nawet jeśli takie oprogramowanie nie ma bezpośredniego oddziaływania na ciało człowieka.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 13 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Soufiane El Hassani / Minister Spraw Zagranicznych

(Sprawa C-403/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Rozporządzenie (WE) nr 810/2009 — Artykuł 32 ust. 3 — Wspólnotowy kodeks wizowy — Decyzja o odmowie wydania wizy — Prawo osoby ubiegającej się o wizę do odwołania się od tej decyzji — Obowiązek zagwarantowania przez państwo członkowskie prawa do środka odwoławczego do sądu)

(2018/C 052/10)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Soufiane El Hassani

Druga strona postępowania: Minister Spraw Zagranicznych

Sentencja

Artykuł 32 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks wizowy, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r., w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na państwa członkowskie obowiązek ustanowienia procedury odwoławczej od decyzji o odmowie wydania wizy, której szczegółowe zasady należą do porządku prawnego każdego państwa członkowskiego, przy poszanowaniu zasad równowagi i skuteczności. Procedura ta musi gwarantować na pewnym etapie postępowania środek odwoławczy do sądu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 6 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere SA, dawniej Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România SA / Ministerul Fondurilor Europene – Direcția Generală Managementul Fondurilor Externe

(Sprawa C-408/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 2004/18/WE — Zakres stosowania — Rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 — Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego, Europejski Fundusz Społeczny i Fundusz Spójności — Umowa o finansowanie budowy autostrady zawarta z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym przed przystąpieniem państwa członkowskiego do Unii Europejskiej — Pojęcie „nieprawidłowości” w rozumieniu rozporządzenia nr 1083/2006]

(2018/C 052/11)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere SA, dawniej Compania Națională de Autostrăzi și Drumuri Naționale din România SA

Strona przeciwna: Ministerul Fondurilor Europene – Direcția Generală Managementul Fondurilor Externe

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, a w szczególności jej art. 15 lit. c) należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, by przepisy państwa członkowskiego przewidywały, w odniesieniu do postępowania o udzielenie zamówienia publicznego rozpoczętego po dniu jego przystąpienia do Unii w celu realizacji projektu rozpoczętego na podstawie umowy o finansowanie zawartej z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym przed tym przystąpieniem, stosowanie szczególnych kryteriów określonych w przepisach przewodnika dotyczącego udzielania zamówień publicznych Europejskiego Banku Inwestycyjnego, które nie są zgodne z przepisami tej dyrektywy.
- 2) Artykuł 9 ust. 5 oraz art. 60 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 należy interpretować w ten sposób, że postępowania o udzielenie zamówienia publicznego takie jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, w którym zastosowano surowsze kryteria, niż te określone w dyrektywie 2004/18, nie można uznać za prowadzone w pełnej zgodności z prawem Unii i nie kwalifikuje się ono do przyznawanego z mocą wsteczną bezzwrotnego finansowania europejskiego.

Artykuł 2 pkt 7 rozporządzenia nr 1083/2006 należy interpretować w ten sposób, że zastosowanie kryteriów preselekcji oferentów surowszych, niż przewiduje dyrektywa 2004/18, stanowi w rozumieniu tego przepisu „nieprawidłowość” uzasadniającą zastosowanie korekty finansowej na podstawie art. 98 tego rozporządzenia, o ile nie można wykluczyć, że ich użycie miało wpływ na budżet danego funduszu, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 13 grudnia 2017 r. – Telefónica SA / Komisja Europejska**(Sprawa C-487/16 P) ⁽¹⁾****(Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynki telekomunikacyjne portugalski i hiszpański — Klauzula o zakazie konkurencji zawarta w umowie pomiędzy dwiema spółkami — Ograniczenie ze względu na cel — Prawo do obrony — Odmowa przesłuchania świadków — Grzywny — Waga naruszenia — Okoliczności łagodzące)**

(2018/C 052/12)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Telefónica SA (przedstawiciele: J. Folguera Crespo i P. Vidal Martínez, abogados)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Giolito i C. Urraca Caviedes, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Telefónica SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 427 z 21.11.2016.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 7 grudnia 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) – Zjednoczone Królestwo] – Merck Sharp & Dohme Corporation / Comptroller-General of Patents, Designs and Trade Marks**(Sprawa C-567/16) ⁽¹⁾****[Odesłanie prejudycjalne — Własność przemysłowa i handlowa — Prawo patentowe — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 — Artykuł 3 lit. b) — Dodatkowe świadectwo ochronne — Warunki uzyskania — Artykuł 10 ust. 3 — Wydanie świadectwa lub odrzucenie wniosku o wydanie świadectwa — Dyrektywa 2001/83/WE — Artykuł 28 ust. 4 — Procedura zdecentralizowana]**

(2018/C 052/13)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Merck Sharp & Dohme Corporation

Strona pozwana: Comptroller-General of Patents, Designs and Trade Marks

Sentencja

- 1) Artykuł 3 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w rozumieniu wspomnianego przepisu nie można traktować jako równoznacznego z zawiadomieniem o zakończeniu postępowania, wydanym przez referencyjne państwo członkowskie zgodnie z art. 4 dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi, zmienionej w odniesieniu do nadzoru farmakologicznego dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/84/UE z dnia 15 grudnia 2010 r. przed wygaśnięciem patentu podstawowego, o którym mowa w art. 1 lit. c) rozporządzenia nr 469/2009, tak że dodatkowego świadectwa ochronnego nie można otrzymać na podstawie tego zawiadomienia.

- 2) Artykuł 10 ust. 3 rozporządzenia nr 469/2009 należy interpretować w ten sposób, iż brak pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wydanego przez dane państwo członkowskie w dniu złożenia wniosku o wydanie dodatkowego świadectwa ochronnego w tym państwie członkowskim nie stanowi nieprawidłowości, którą można usunąć w trybie tego przepisu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 14 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez Anstar Oy

(Sprawa C-630/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych — Norma zharmonizowana EN 1090-1:2009+A1:2011 — Kryteria ustalania zakresu stosowania normy przyjętej przez Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) na podstawie mandatu Komisji Europejskiej — Elementy mocujące przeznaczone do zamocowania w betonie przed jego zastygnięciem, używane do mocowania płyt elewacyjnych i podpór murarskich do konstrukcji szkieletowej budynku]

(2018/C 052/14)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Anstar Oy

Przy udziale: Turvallisus- ja kemikaalivirasto (Tukes)

Sentencja

Normę zharmonizowaną EN 1090-1:2009+A1:2011, zatytułowaną „Wykonanie konstrukcji stalowych i aluminiowych – Część 1: Zasady oceny zgodności elementów konstrukcyjnych”, należy interpretować w ten sposób, że wyroby takie jak wyroby rozpatrywane w postępowaniu głównym, służące do zamocowania w betonie przed jego zastygnięciem, są objęte zakresem jej stosowania, jeżeli pełnią funkcję konstrukcyjną, w tym sensie, że ich usunięcie z obiektu zmniejszyłoby natychmiast jego wytrzymałość.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 27.2.2017.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 7 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Contencioso-Administrativo n° 1 de Pamplona – Hiszpania) – Wilber López Pastuzano / Delegación del Gobierno en Navarra

(Sprawa C-636/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Status obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi — Dyrektywa 2003/109/WE — Artykuł 12 — Przyjęcie decyzji o wydaleniu rezydenta długoterminowego — Okoliczności, jakie należy wziąć pod uwagę — Przepisy krajowe — Brak uwzględnienia tych okoliczności — Zgodność)

(2018/C 052/15)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Contencioso-Administrativo n°1 de Pamplona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wilber López Pastuzano

Strona pozwana: Delegación del Gobierno en Navarra

Sentencja

Artykuł 12 dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które – interpretowane w ten sposób przez część sądów tego państwa – nie przewiduje stosowania wymogów ochrony przed wydaleniem obywatela państwa trzeciego będącego rezydentem długoterminowym w odniesieniu do każdej decyzji administracyjnej o wydaleniu, bez względu na charakter lub tryb prawny tego środka.

(¹) Dz.U. C 46 z 13.2.2017.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale – Włochy) – postępowanie karne przeciwko M. A.S., M.B.

(Sprawa C-42/17) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 325 TFUE — Wyrok z dnia 8 września 2015 r., Taricco i in. (C-105/14, EU:C:2015:555) — Postępowanie karne dotyczące przestępstw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (VAT) — Prawo krajowe przewidujące terminy przedawnienia mogące skutkować bezkarnością przestępstw — Naruszenie interesów finansowych Unii Europejskiej — Obowiązek sądu krajowego powstrzymania się od stosowania każdego przepisu prawa krajowego mogącego naruszać obowiązki nałożone na państwa członkowskie przez prawo Unii — Zasada ustawowej określoności czynów zabronionych i kar]

(2018/C 052/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte costituzionale

Strony postępowania karnego w postępowaniu głównym

M.A.S., M.B.

przy udziale: Presidente del Consiglio dei Ministri

Sentencja

Artykuł 325 ust. 1 i 2 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na sąd krajowy obowiązek niestosowania, w ramach postępowania karnego dotyczącego przestępstw w dziedzinie podatku od wartości dodanej, przepisów krajowych w przedmiocie przedawnienia należących do krajowego prawa materialnego, które stoją na przeszkodzie nałożeniu skutecznych i odstraszających sankcji karnych w znacznej liczbie wypadków poważnych oszustw naruszających interesy finansowe Unii Europejskiej bądź, które przewidują krótsze terminy przedawnienia dla poważnych oszustw naruszających te interesy aniżeli terminy przedawnienia dla oszustw naruszających interesy finansowe danego państwa członkowskiego, chyba że takie niestosowanie skutkuje naruszeniem zasady ustawowej określoności czynów zabronionych i kar ze względu na niedostateczną określoność znajdującej zastosowanie ustawy lub z uwagi na działanie wstecz przepisów ustanawiających surowsze warunki odpowiedzialności niż obowiązujące w chwili popełnienia przestępstwa.

(¹) Dz.U. C 195 z 19.6.2017.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 14 grudnia 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu – Polska) – Grzegorz Chudaś, Irena Chudaś / DA Deutsche Allgemeine Versicherung Aktiengesellschaft AG

(Sprawa C-66/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 805/2004 — Zakres stosowania — Europejski tytuł egzekucyjny dla roszczeń bezspornych — Tytuły egzekucyjne, którym mogą zostać nadane zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego — Decyzja w sprawie kwoty kosztów związanych z postępowaniem sądowym zawarta w orzeczeniu niedotyczącym roszczenia bezspornego — Wyłączenie)

(2018/C 052/17)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Grzegorz Chudaś, Irena Chudaś

Strona pozwana: DA Deutsche Allgemeine Versicherung Aktiengesellschaft

Sentencja

Artykuł 4 pkt 1 w związku z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie utworzenia europejskiego tytułu egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych należy interpretować w ten sposób, że wykonalnej decyzji w sprawie kwoty kosztów związanych z postępowaniem sądowym zawartej w orzeczeniu niedotyczącym roszczenia bezspornego nie może zostać nadane zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 22.5.2017.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 30 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Torino – Włochy) – IJDF Italy Srl / Violeta Fernando Dionisio, Alex Del Rosario Fernando

(Sprawa C-344/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Umowy konsumenckie — Dyrektywa 93/13/EWG — Ustawodawstwo krajowe umożliwiające pozwanie dłużnika głównego i poręczyciela przed tym samym sądem — Odstępstwo od zasad jurysdykcji szczególnej w sprawach konsumenckich — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem)

(2018/C 052/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Torino

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: IJDF Italy Srl

Strona pozwana: Violeta Fernando Dionisio, Alex Del Rosario Fernando

Sentencja

Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, art. 19 ust. 1 zdanie drugie TUE i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w taki sposób, że nie mają one zastosowania w sporze dotyczącym ustalenia jurysdykcji w sprawach połączonych, ponieważ spór ten nie wchodzi w zakres stosowania dyrektywy 93/13.

⁽¹⁾ Dz.U. C 330 z 2.10.2017

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 3 listopada 2017 r. – Baltic Media Alliance Ltd. / Lietuvos radijo ir televizijos komisija

(Sprawa C-622/17)

(2018/C 052/19)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Baltic Media Alliance Ltd.

Strona pozwana: Lietuvos radijo ir televizijos komisija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych ⁽¹⁾ obejmuje jedynie przypadki, gdy państwo członkowskie, które jest odbiorcą programu, dąży do zawieszenia nadawania telewizyjnego lub nadawania wtórnego, czy też obejmuje również inne środki podejmowane przez państwo członkowskie, które jest odbiorcą programu, z zamiarem ograniczenia w pewien sposób swobody odbioru programów i ich transmisji?
- 2) Czy motyw 8 i art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie, które są odbiorcami programu, stwierdziwszy, iż materiał, o którym mowa w art. 6 tej dyrektywy, opublikowano, przekazano do dystrybucji i dystrybuowano w programie telewizyjnym nadawanym wtórnie lub dystrybuowanym przez internet z państwa członkowskiego Unii Europejskiej, nie mogą – gdy nie są spełnione warunki określone w art. 3 ust. 2 tej dyrektywy – podjąć decyzji takiej jak przewidziana w art. 33 ust. 11 i art. 33 ust. 12 pkt 1 litewskiej ustawy o informowaniu opinii publicznej, a mianowicie decyzji nakładającej na nadawców wtórnych działających na terytorium państwa członkowskiego, które jest odbiorcą programu, i na inne osoby świadczące usługi związane z dystrybucją programów telewizyjnych przez internet obowiązek tymczasowego zapewnienia, aby taki program telewizyjny był nadawany wtórnie lub dystrybuowany przez internet jedynie w pakietach programów telewizyjnych dostępnych za dodatkową opłatą?

⁽¹⁾ Dz.U. 2010, L 95, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di Pace di Roma (Włochy) w dniu 3 listopada 2017 r. – Alberto Rossi i in. / Ministero della Giustizia

(Sprawa C-626/17)

(2018/C 052/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di Pace di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alberto Rossi i in.

Strona przeciwna: Ministero della Giustizia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy działalność służbowa skarżącego sędziego pokoju wchodzi w zakres pojęcia „pracownika zatrudnionego na czas określony” na podstawie art. 1 ust. 3 i art. 7 dyrektywy 2003/88⁽¹⁾ w związku z klauzulą 2 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, wdrożonego dyrektywą 1999/70⁽²⁾ oraz art. 31 ust. 2 karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 2) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy sędzia zwyczajny lub sędzia zawodowy może być uważany za pracownika zatrudnionego na czas nieokreślony porównywalnie z „sędzią pokoju” będącym pracownikiem zatrudnionym na czas określony do celów stosowania klauzuli 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, wdrożonego dyrektywą 1999/70?
- 3) W wypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy różnice w procedurze stałego zatrudnienia sędziów zwyczajnych w stosunku do ustawowej procedury naboru stosowanej do zatrudnienia na czas określony sędziów pokoju stanowi powód o charakterze obiektywnym w rozumieniu klauzuli 4 pkt 1 lub 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, wdrożonego dyrektywą 1999/70, w celu uzasadnienia braku stosowania – przez „żywe prawo” Corte della Cassazione (sądu kasacyjnego), izby połączone, w wyroku nr 13721/2017 oraz Consiglio di Stato (rady stanu) w opinii z dnia 8 kwietnia 2017 r. nr 464/2017 – do sędziów pokoju, jak w wypadku skarżącego będącego pracownikiem zatrudnionym na czas określony, na tych samych warunkach pracy stosowanych do porównywalnych sędziów zwyczajnych zatrudnionych na czas nieokreślony; a także, w celu uzasadnienia braku stosowania środków zapobiegawczych oraz sankcji przeciwko stanowiącemu nadużycie stosowaniu umów na czas określony, w tym klauzuli 5 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, wdrożonego dyrektywą 1999/70 oraz wewnętrznego przepisu transponującego w art. 5 ust. 4a decreto legislativo nr 368/2001? Należy wskazać, że brak jest fundamentalnej zasady wewnętrznego porządku prawnego lub normy konstytucyjnej, które mogłyby uzasadnić dyskryminację w odniesieniu do warunków pracy oraz bezwzględny zakaz przekształcenia w stosunek pracy na czas nieokreślony w wypadku sędziów pokoju, także w świetle poprzedniego przepisu krajowego (art. 1 ustawy nr 217/1974), który przewidywał już zrównanie warunków pracy oraz stabilizację kolejnych stosunków pracy na czas określony sędziów honorowych.
- 4) W każdym wypadku, czy w sytuacji takiej jak będąca przedmiotem sprawy, z art. 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz z unijnoprawnym pojęciem niezawisłego i bezstronnego sędziego sprzeczne jest działanie sędziego pokoju, który, zainteresowany określonym rozwiązaniem sporu na korzyść strony skarżącej, która jako wyłączną pracę sprawuje identyczne funkcje sądownicze, może zastąpić sędziego właściwego na podstawie ustawy z powodu odmowy przez najwyższy organ sądownictwa krajowego – Corte di Cassazione, izby połączone – zapewnienia skutecznej ochrony dochodzonych praw, zobowiązując w ten sposób sędziego właściwego na podstawie ustawy do stwierdzenia braku swojej właściwości do uznania dochodzonego prawa, mimo że sporne prawo – jak wynagrodzenie za urlop w postępowaniu głównym – ma podstawę w prawie pierwotnym i prawie wtórnym Unii Europejskiej w sytuacji bezpośredniego wertykalnego stosowania przepisów „wspólnotowych” wobec państwa? Na wypadek, gdyby Trybunał stwierdził naruszenie art. 47 karty, wnosi się ponadto o wskazanie środków krajowych w celu uniknięcia, aby naruszenie przepisu pierwotnego prawa Unii prowadziło także do bezwzględnej odmowy ochrony praw podstawowych chronionych przez prawo Unii w niniejszej sprawie.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca porozumienia ramowego w sprawie umów na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 175, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Oldenburg (Niemcy) w dniu 13 listopada 2017 r. – ReFood GmbH & Co. KG/
Landwirtschaftskammer Niedersachsen**

(Sprawa C-634/17)

(2018/C 052/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Oldenburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: ReFood GmbH & Co. KG

Strona przeciwna: Landwirtschaftskammer Niedersachsen

Pytania prejudycjalne

W przedmiocie wykładni art. 1 ust. 3 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów ⁽¹⁾ zostają przedstawione następujące pytania prejudycjalne:

1. Czy omawiany przepis należy interpretować jako wyłączenie z zakresu zastosowania tego rozporządzenia wszystkich przemieszczeń podlegających zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009 ⁽²⁾ zakresowi zastosowania rozporządzenia (WE) nr 1069/2009?
2. W wypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy omawiany przepis należy interpretować w rozumieniu wyłączenia z zakresu zastosowania tego rozporządzenia przemieszczeń, dla których zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1069/2009, jak również w związku z rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 142/2011 ⁽³⁾, istnieją zasady dotyczące gromadzenia, przewozu, identyfikacji i identyfikowalności?

3. W wypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie:

Czy omawiany przepis należy interpretować w rozumieniu wyłączenia z zakresu zastosowania tego rozporządzenia tylko takich przemieszczeń, które stanowią wymagającą zezwolenia wysyłkę, o której mowa w art. 48 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1069/2009?

⁽¹⁾ Dz.U. L 190, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 z dnia 21 października 2009 r. określające przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1774/2002 (rozporządzenie o produktach ubocznych pochodzenia zwierzęcego), Dz.U. L 300, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 142/2011 z dnia 25 lutego 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009 określającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego, nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi, oraz w sprawie wykonania dyrektywy Rady 97/78/WE w odniesieniu do niektórych próbek i przedmiotów zwolnionych z kontroli weterynaryjnych na granicach w myśl tej dyrektywy, Dz.U. L 54, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis
administracinis teismas (Litwa) w dniu 15 listopada 2017 r. – Valstybinė mokesčių inspekcija prie
Lietuvos Respublikos finansų ministerijos / UAB „Skonis ir kvapas”**

(Sprawa C-638/17)

(2018/C 052/22)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Druga strona postępowania: UAB „Skonis ir kvapas”

Pytania prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 2011/64/UE⁽¹⁾ z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych (tekst jednolity) należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „cygar lub cygaretek” obejmuje (lub nie) przypadki, w których część owinięcia z naturalnego lub odtworzonego tytoniu jest dodatkowo pokryta inną zewnętrzną (papierową) warstwą, tak jak w rozpatrywanej sprawie? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie istotne jest to, że użycie papieru jako dodatkowej warstwy w zewnętrznym owinięciu wyrobu tytoniowego (w miejscu filtra) powoduje jego wizualne podobieństwo do papierosa?

⁽¹⁾ Dz.U. 2011 L 176, s. 24.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Łotwa)
w dniu 15 listopada 2017 r. – SIA „KPMG Baltics”, likvidējamās AS „Latvijas Krājbanka”
administratore**

(Sprawa C-639/17)

(2018/C 052/23)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym: SIA „KPMG Baltics”, likvidējamās AS „Latvijas Krājbanka” administratore

Druga strona postępowania kasacyjnego: SIA „Ķipars AI”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wyrażenie „zlecenie transferu” w rozumieniu dyrektywy 98/26/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych, w wersji zmienionej dyrektywą 2009/44/WE⁽²⁾, obejmuje zlecenie płatnicze przekazane przez deponenta instytucji kredytowej w celu przekazania środków do innej instytucji kredytowej?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie prejudycjalne, czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 98/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych, zmienionej dyrektywą 2009/44/WE, który stanowi, że „zlecenia transferu i kompensowanie są prawnie wymagalne i wiążące dla osób trzecich nawet w przypadku postępowania upadłościowego wobec uczestnika, pod warunkiem że zlecenia transferu zostały wprowadzone do systemu przed momentem otwarcia takiego postępowania upadłościowego określonego w art. 6 ust. 1. Ma to również zastosowanie do przypadków postępowania upadłościowego wobec uczestnika (w danym systemie lub w systemie interoperacyjnym) lub wobec operatora systemu interoperacyjnego niebędącego uczestnikiem” należy interpretować w taki sposób, że zlecenie takie jak w przedmiotowej sprawie mogłoby zostać uznane za „wprowadzone do systemu” i powinno zostać wykonane?

⁽¹⁾ Dz.U. 1998, L 166, s. 45.

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L 146, s. 37.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal
Administrativo (Portugalia) w dniu 17 listopada 2017 r. – GE Power Controls Portugal – Unipessoal
Lda / Fazenda Pública**

(Sprawa C-643/17)

(2018/C 052/24)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GE Power Controls Portugal – Unipessoal Lda.

Strona pozwana: Fazenda Pública.

Pytania prejudycjalne

[...] Pytanie prejudycjalne jest kierowane w celu znalezienia zgodnej wykładni i zgodnego stosowania prawa Unii przez sądy krajowe wobec istnienia uzasadnionych wątpliwości co do znaczenia i zakresu przepisu art. 313 ust. 1 PWKWC⁽¹⁾ w celu ustalenia, czy należy domniemywać, że towary, o których mowa w niniejszym postępowaniu, mają wspólnotowy charakter w braku dowodu na to, iż nie mają tego statusu, lub że należy je uznać za towary wprowadzone na obszar celny zgodnie z art. 3 Kodeksu⁽²⁾, objęte zwolnieniem przewidzianym w owym art. 313 ust. 2 lit. a) części pierwszej, i przyjąć, że mają status wspólnotowy tylko te towary, w stosunku do których zostanie przedstawiony dowód, że zostały one poddane procedurze wprowadzenia do swobodnego obrotu na terytorium celny WE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. z 1993 r., L 253, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. z 1992 r., L 302, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden
(Niderlandy) w dniu 17 listopada 2017 r. – Eurobolt BV**

(Sprawa C-644/17)

(2018/C 052/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Eurobolt BV

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) a. Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 4 ust. 3 TUE należy interpretować w ten sposób, że skarżący może kwestionować zgodność z prawem – podlegającej wykonaniu przez organy krajowe – decyzji instytucji Unii powołując się na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, naruszenie traktatów, jakiegokolwiek reguły prawnej związanej z ich stosowaniem lub nadużycie władzy?
- b. Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w związku z art. 4 ust. 3 TUE należy interpretować w ten sposób, że instytucje Unii uczestniczące w wydaniu decyzji, której ważność jest kwestionowana w postępowaniu toczącym się przed sądem krajowym, są zobowiązane do przedstawienia temu sądowi na jego żądanie wszelkich informacji, którymi dysponują i które na etapie wydawania owej decyzji zostały wzięte pod uwagę, względnie powinny być zostać wzięte pod uwagę?
- c. Czy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że prawo do skutecznego środka prawnego obejmuje gwarancje zbadania przez sąd w nieograniczonym zakresie spełnienia przesłanek stosowania art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009⁽¹⁾? Czy art. 47 [karty] skutkuje w szczególności tym, że sąd jest właściwy do dokonania całościowej oceny, czy stan faktyczny został ustalony w pełnym zakresie i adekwatnie do celów uzasadnienia dochodzonego skutku prawnego? Czy art. 47 [karty] skutkuje w szczególności również tym, że sąd jest właściwy do dokonania całościowej oceny, czy fakty, w odniesieniu do których twierdzi się, że nie zostały wzięte pod uwagę na etapie wydawania decyzji, ale które mogły mieć wpływ na skutek prawny powiązany z ustalonym stanem faktycznym, powinny być zostać wzięte pod uwagę?

- 2) a. Czy występujące w art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009 pojęcie „istotnych informacji” należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono – dotyczące ustalenia dokonanego przez Komisję – stanowisko, zajęte przez mającego siedzibę w Unii Europejskiej niezależnego importera towarów objętych opisanym w tym przepisie dochodzeniem, gdy importer ten został poinformowany przez Komisję o prowadzeniu tego dochodzenia, udostępnił Komisji żądane informacje i po tym jak stworzona mu została ku temu możliwość we właściwym czasie ustosunkował się do ustaleń Komisji?
- b. Jeżeli na pytanie drugie a) należy odpowiedzieć twierdząco, czy importer ten może powołać się na naruszenie art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009, gdy zakomunikowane przez niego stanowisko nie zostało przedstawione Komitetowi Doradczemu co najmniej 10 dni roboczych przez rozpoczęciem przez niego obrad?
- c. Jeżeli na pytanie drugie b) należy odpowiedzieć twierdząco, czy naruszenie art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 1225/2009 skutkuje niezgodnością wydanej decyzji z prawem, co wymaga odstąpienia od jej stosowania?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, Dz.U. 2009, L 343, s. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Brindisi (Włochy) w dniu 17 listopada 2017 r. – postępowanie karne przeciwko Gianluca Moro

(Sprawa C-646/17)

(2018/C 052/26)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Brindisi

Strony w postępowaniu głównym

Gianluce Morowi

Pytania prejudycjalne

Czy art. 2 ust. 1 art. 3 ust. 1 lit. c), art. 6 ust. 1, 2, i 3 dyrektywy 2012/13/UE, a także art. 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (¹) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom postępowania karnego państwa członkowskiego, na podstawie których warunki, na jakich zostają przyznane gwarancje dotyczące prawa do obrony wynikające ze zmiany zarzutów, różnią się, jakościowo i ilościowo, w zależności od tego, czy zmiana dotyczy okoliczności faktycznych objętych oskarżeniem, czy też ich kwalifikacji prawnej, w szczególności poprzez umożliwienie oskarżonemu jedynie w pierwszym przypadku wystąpienia z wnioskiem o alternatywny, uprzywilejowany tryb wymierzenia kary (tak zwane postępowanie ugodowe)?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. L 142, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 20 listopada 2017 r. – Skatteverket / Srf konsulterna AB

(Sprawa C-647/17)

(2018/C 052/27)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Skatteverket

Druga strona postępowania: Srf konsulterna AB

Pytania prejudycjalne

Czy pojęcie „wstępu na imprezy” widniejące w art. 53 dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono usługę w formie pięciodniowego kursu z zakresu księgowości, która jest świadczona wyłącznie na rzecz podatników i wymaga wcześniejszej rejestracji oraz wcześniejszego opłacenia?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundespatentgericht
(Niemcy) w dniu 21 listopada 2017 r. – QH**

(Sprawa C-650/17)

(2018/C 052/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundespatentgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: QH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dany produkt jest chroniony patentem podstawowym pozostającym w mocy zgodnie z art. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 469/2009 ⁽¹⁾ tylko wtedy, jeśli jest objęty przedmiotem ochrony zdefiniowanym przez zastrzeżenia patentowe i jest zatem udostępniany specjalistom z danej dziedziny jako konkretna forma wykonawcza?
- 2) Czy stosownie do powyższego dla wymogów art. 3 a) rozporządzenia (WE) nr 469/2009 nie jest wystarczające, jeśli sporny produkt wprawdzie spełnia zawartą w zastrzeżeniach patentowych ogólną funkcjonalną definicję klasy aktywnego składnika, jednak ponadto nie może być odczytywany w zindywidualizowany sposób jako konkretna forma wykonawcza teorii objętej ochroną patentu podstawowego?
- 3) Czy dany produkt nie jest objęty ochroną pozostającego w mocy patentu podstawowego zgodnie z art. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 469/2009 już z tego względu, że jest wprawdzie objęty zawartą w zastrzeżeniach patentowych funkcjonalną definicją, jednak został opracowany na podstawie samodzielnej działalności wynalazczej dopiero po dniu złożenia wniosku o udzielenie patentu podstawowego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczące dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (Dz.U. 2009, L 152, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Niemcy) w dniu 24 listopada 2017 – Hussein Mohamad Hussein**

(Sprawa C-657/17)

(2018/C 052/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hussein Mohamad Hussein

Pozwany organ: Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy niedochowanie terminu określonego w art. 5 ust. 2 rozporządzenia 1560/2003 ⁽¹⁾ (rozporządzenie wykonawcze) na wniesienie odpowiedzi (wystąpienie o ponowne rozpatrzenie wniosku) w przypadku odrzucenia w terminie wniosku o przejęcie zgodnie z art. 21 ust. 1 rozporządzenia nr 604/2013 (rozporządzenie Dublin III) ⁽²⁾ przez państwo członkowskie, do którego został skierowany wniosek, prowadzi do przeniesienia właściwości na wnioskujące państwo członkowskie, jeżeli wnioskujące państwo członkowskie najpierw złożyło w terminie wniosek o przejęcie w rozumieniu art. 21 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia Dublin III i na podstawie (dalszych) postępowań wyjaśniających ustalono, że państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek, jest właściwe zgodnie z kryteriami określonymi w rozdziale III rozporządzenia Dublin III?
- 2) Czy państwo członkowskie, do którego został skierowany wniosek i które jest właściwe zgodnie z kryteriami ustanowionymi w rozdziale III rozporządzenia Dublin III, może jeszcze skutecznie przychylić wniosek o przejęcie na podstawie art. 21 ust. 1 rozporządzenia Dublin III, jeżeli upłynął termin na udzielenie odpowiedzi określony w art. 22 ust. 7 rozporządzenia Dublin III, a państwo członkowskie, do którego zwrócono się z wnioskiem, odrzuciło wniosek o przejęcie w terminie?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 343/2003 ustanawiającego kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. 2003, L 222, s.3)

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (Dz.U. 2013, L 180, s. 31).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 24 listopada 2017 r. – Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) / Azienda Napoletana Mobilità SpA

(Sprawa C-659/17)

(2018/C 052/30)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Strona przeciwna: Azienda Napoletana Mobilità SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy decyzja Komisji Europejskiej nr 2000/128/WE z dnia 11 maja 1999 r. ⁽¹⁾ ma zastosowanie także względem tych pracodawców, wykonujących działalność w zakresie lokalnego transportu publicznego – w systemie zasadniczo wyjętym spod reguł konkurencji, ze względu na wyłączność świadczonej usługi – którzy skorzystali z odliczeń składek na ubezpieczenie społeczne w następstwie zawarcia umów o szkolenie i pracę, poczynwszy od daty obowiązywania ustawy nr 407 z 1990 r., z odniesieniem, w niniejszej sprawie, do okresu maj 1997 – maj 2001?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 11 maja 1999 r. w sprawie systemu pomocy przyznanej przez Włochy na cele wspierania zatrudnienia [notyfikowana pod numerem C(1999) 1364] (Dz.U. L 42, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari (Włochy) w dniu 24 listopada 2017 r. – Francesca Cadeddu / Agenzia delle Entrate – Direzione provinciale di Cagliari i in.

(Sprawa C-667/17)

(2018/C 052/31)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Provinciale di Cagliari

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Francesca Cadeddu

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate – Direzione provinciale di Cagliari, Regione autonoma della Sardegna, Regione autonoma della Sardegna – Agenzia regionale per il lavoro

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 80 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006⁽¹⁾ z dnia 11 lipca 2006 r. i art. 2 ust. 4 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu takiemu jak zawarte w art. 50 ust. 1 lit. c) D.P.R. nr 917 z dnia 22 grudnia 1986 r., zgodnie z którym z dochodem z pracy najemnej zrównane są „c) kwoty wypłacone przez kogokolwiek tytułem stypendium naukowego lub zasiłku, nagrody lub dotacji na cele studiowania lub kształcenia zawodowego, jeżeli beneficjent nie jest związany stosunkiem pracy najemnej z podmiotem wypłacającym”, które z tego powodu podlegają ogólnemu opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób fizycznych (IRPEF), nawet jeżeli stypendium zostało wypłacone z europejskich funduszy strukturalnych?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210, s. 25).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD) (Portugal) w dniu 28 listopada 2017 r. — Tratave — Tratamento de Águas Residuais do Ave, S.A. / Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-672/17)

(2018/C 052/32)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa — CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tratave – Tratamento de Águas Residuais do Ave, S.A.

Strona pozwana: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

1. Czy spreczny z zasadą neutralności i art. 90 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. jest przepis krajowy taki jak ten zawarty w art. 78 ust. 11 [portugalskiego] Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (kodeksu VAT) interpretowany w ten sposób, że korekty podatku w przypadku nieuiszczenia [należności] można dokonać dopiero po podaniu do wiadomości nabywcy towaru lub usługobiorcy będącego biernym podmiotem opodatkowania informacji o umorzeniu należności podatkowej dla celów korekty dokonanego pierwotnie odliczenia podatku?

2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej, czy sprzeczny z zasadą neutralności i art. 90 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. jest przepis krajowy taki jak ten zawarty w art. 78 ust. 11 [portugalskiego] Código do Imposto sobre o Valor Acrescentado (kodeksu VAT) interpretowany w ten sposób, że nie można dokonać korekty podatku w przypadku nieuiszczenia [należności], jeżeli informacja o umorzeniu należności podatkowej nie została podana do wiadomości nabywcy towaru lub usługobiorcy będącego biernym podmiotem opodatkowania przed upływem terminu przewidzianego w art. 98 ust. 2 tego kodeksu na dokonanie odliczenia podatku?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 30 listopada 2017 r. – Ministero della Salute / Hannes Preindl**

(Sprawa C-675/17)

(2018/C 052/33)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Ministero della Salute

Druga strona postępowania: Hannes Preindl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 21, 22 i 24 dyrektywy [2005/36/WE] (¹) zobowiązują państwo członkowskie, w którym istnieje obowiązek wykształcenia w pełnym wymiarze godzin oraz związany z nim zakaz równoczesnej immatrykulacji na dwóch kierunkach studiów, do automatycznego uznawania tytułów, które natomiast zostały uzyskane w państwie członkowskim pochodzenia równocześnie lub w okresach częściowo pokrywających się?
- 2) Czy w przypadku odpowiedzi twierdzącej art. 22 lit. a) i art. 21 dyrektywy można interpretować w ten sposób, że organ państwa członkowskiego, do którego wniesiono o uznanie kwalifikacji, jest w każdym razie uprawniony do zbadania warunku, że łączny czas trwania, poziom i jakość takiego kształcenia nie są niższe niż w przypadku ciągłego kształcenia w pełnym wymiarze godzin?

(¹) Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal de Justiça
(Portugalia) w dniu 6 grudnia 2017 r. – Cofemel – Sociedade de Vestuário SA / G-Star Raw CV**

(Sprawa C-683/17)

(2018/C 052/34)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal de Justiça

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: Cofemel – Sociedade de Vestuário SA

Druga strona postępowania: G-Star Raw CV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sprzeczny z [dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości wykładnią] art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/29/WE [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym] ⁽¹⁾ jest przepis krajowy – w niniejszej sprawie art. 2 ust. 1 lit. i) [portugalskiego] kodeksu prawa autorskiego i praw pokrewnych (CDADC) – zgodnie z którym ochrona w zakresie praw autorskich przysługuje tym dziełom sztuki użytkowej, wzorom przemysłowym i dziełom sztuki wzorniczej, które, poza realizowanym przez nie celem użytkowym, wywołują swoisty i odróżniający je z estetycznego punktu widzenia efekt wizualny, przy czym głównym kryterium przyznania im ww. ochrony jest ich oryginalność?
- 2) Czy sprzeczny z [dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości wykładnią] art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/29/WE [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym] jest przepis krajowy – w niniejszej sprawie art. 2 ust. 1 lit. i) [portugalskiego] kodeksu prawa autorskiego i praw pokrewnych (CDADC) – zgodnie z którym ochrona w zakresie praw autorskich przysługuje dziełom sztuki użytkowej, wzorom przemysłowym i dziełom sztuki wzorniczej jeżeli, w świetle szczególnie surowej oceny ich artystycznego charakteru oraz przy uwzględnieniu aktualnych trendów panujących w kręgach kulturalnych i instytucjonalnych, zasługują one na uznanie za „twórczość artystyczną” i „dzieła sztuki”?

⁽¹⁾ DZ.U. L 167 z 22.6.2001, s. 10, polskie wydanie specjalne: Rozdział 17 Tom 001 s. 230-239

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – Węgry / Komisja

(Sprawa T-505/15) ⁽¹⁾

[EFRG i EFFROW — Wydatki wyłączone z finansowania — Rozporządzenia (WE) nr 1782/2003, 1290/2005, 73/2009 i 1122/2009 — Wydatki poniesione na Węgrzech — Zgodność — Kontrola ustanowionych w rozporządzeniach wymogów w zakresie zarządzania — Kontrola przestrzegania zasad utrzymywania gruntów w dobrej kulturze rolnej zgodnej z ochroną środowiska — Korekty ryczałtowe i jednorazowe — Ryzyko dla Funduszy]

(2018/C 052/35)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Węgry (przedstawiciele: M. Fehér, G. Koós i Z. Bíró-Tóth oraz E. Tóth, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka i A. Sauka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie mające na celu częściowe stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/1119 z dnia 22 czerwca 2015 r., wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz.U. 2015, L 182, s. 39) w zakresie, w jakim Komisja w tej decyzji dokonuje pewnych korekt ryczałtowych i jednorazowych wobec Węgier

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2015/1119 z dnia 22 czerwca 2015 r., wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) w zakresie, w jakim Komisja dokonała w niej korekty finansowej z tytułu niezgodności z wymogami ustanowionymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającym wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającym określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającym rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającym rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 oraz w rozporządzeniu Komisji nr 1122/2009 (WE) z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina, przeprowadzonych przez Węgry kontroli mających na celu zapewnienie przestrzegania przez gospodarstwa obowiązków wynikających z art. 4 i 5 dyrektywy Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Węgry i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 381 z 16.11.2015

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – bet365 Group / EUIPO – Hansen (BET 365)(Sprawa T-304/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy BET 365 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania — Dowód — Używanie znaku towarowego do kilku celów — Artykuł 7 ust. 3 i art. 52 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 3 i art. 59 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 052/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: bet365 Group Ltd (Stoke-on-Trent, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Malynicz, QC, R. Black i J. Bickle, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Robert Hansen (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Pütz-Poulalion)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 marca 2016 r. (sprawa R 3243/2014-5) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między M. Hansenem a bet365 Group.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 21 marca 2016 r. (sprawa R 3243/2014-5) w zakresie, w jakim dotyczy ona wymienionych w rejestracji unijnego znaku towarowego BET 365 usług należących do klasy 41.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 296 z 16.8.2016.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – PB / Komisja(Sprawa T-609/16) ⁽¹⁾

[Służba publiczna — Urzędnicy — Zatrudnienie — Ogłoszenie o konkursie EPSO/AD/309/15 (AD 11) — Lekarze, miejsce pracy: Luksemburg — Niedopuszczenie do udziału w egzaminach etapu oceny zintegrowanej — Ograniczenie wyboru drugiego języka do mniejszej liczby języków urzędowych Unii — Zarzut niezgodności z prawem — Oczywisty błąd w ocenie — Odpowiedzialność — Krzywda]

(2018/C 052/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PB (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie na podstawie art. 270 TFUE zmierzające, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji komisji konkursu EPSO/AD/309/15 (AD 11) – Lekarze, miejsca pracy: Luksemburg i Ispra (dziedzina: lekarze Luksemburg) z dnia 28 września 2015 r. o niedopuszczeniu skarżącej do egzaminów etapu oceny zintegrowanej w Europejskim Urzędzie Doboru Kadr (EPSO) oraz, po drugie, do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej skarżąca miała doznać.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji komisji konkursu otwartego EPSO/AD/309/15 (AD 11) – Lekarze, miejsca pracy: Luksemburg i Ispra (dziedzina: lekarze Luksemburg) z dnia 28 września 2015 r. o niedopuszczeniu PB do egzaminów etapu oceny zintegrowanej w Europejskim Urzędzie Doboru Kadr (EPSO).
- 2) W pozostałej części skarga zostaje w części odrzucona, a w części oddalona.
- 3) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 10.10.2016 (sprawa początkowo zarejestrowana w Sądzie do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-39/16 i przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016 r.).

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – N & C Franchise / EUIPO – Eschenbach Optik (OJO sunglasses)

(Sprawa T-792/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego OJO sunglasses — Wcześniejszy słowny międzynarodowy znak towarowy oio — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 052/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: N & C Franchise Ltd (Nicosia, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci C. Chrysanthis, P.V. Chardalia i A. Vasilogamvrou)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Bonne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Eschenbach Optik GmbH (Norymberga, Niemcy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 września 2016 r. (sprawa R 32/2015-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Eschenbach Optik a N&C Franchise.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) N & C Franchise Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – RL / Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa T-21/17) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu w 2015 r. — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszerogowania AD 10 ze skutkiem od dnia 1 lipca 2015 r. — Przeniesienie do innej instytucji — System prorata temporis — Porównanie osiągnięć — Artykuł 45 regulaminu pracowniczego — Odpowiedzialność)

(2018/C 052/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: RL (przedstawiciele: adwokaci C. Bernard-Glanz i A. Tymen)

Strona pozwana: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (przedstawiciele: J. Inghelram i V. Hanley-Emilsson, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji odmownej Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie awansowania skarżącego od dnia 1 lipca 2015 r. a po drugie, o naprawienie szkody, która miał ponieść skarżący.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) RL zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 27.3.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2017 r. – Durazzo/ESDZ

(Sprawa T-559/16) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Awans — Postępowanie w sprawie awansu w 2014 r. — Akty niewywołujące niekorzystnych skutków — Czywista niedopuszczalność — Decyzja o nieawansowaniu skarżącego — Artykuł 43 i art. 45 ust. 1 regulaminu pracowniczego — Porównanie osiągnięć — Uwzględnienie sprawozdań z oceny do celów awansu — Oceny wyłącznie opisowe — Brak metody umożliwiającej porównanie sprawozdań z oceny do celów awansu — Skarga oczywiście zasadna)

(2018/C 052/40)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Giacomo Durazzo (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci N. de Montigny i J.N. Louis)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ) (przedstawiciele: początkowo S. Marquardt i M. Silva, następnie S. Marquardt, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów M. Troncoso Ferrer, F.M. Hilaire i S. Moya Izquierdo)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności trzech aktów ESDZ, a mianowicie: po pierwsze, propozycji awansu z dnia 11 lipca 2014 r. w zakresie dotyczącym grupy zaszerogowania AD 13, po drugie, decyzji z dnia 29 października 2014 r. o nieawansowaniu skarżącego do grupy zaszerogowania AD 13 w postępowaniu w sprawie awansu w 2014 r., a po trzecie, decyzji z dnia 28 maja 2015 r. odrzucającej zażalenie na tę odmowę awansu.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) z dnia 29 października 2014 r. o nieawansowaniu *Giacoma Durazza* do grupy zaszerogowania AD 13 w postępowaniu w sprawie awansu w 2014 r.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) ESDZ zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 302 z 14.9.2015 (sprawa początkowo zarejestrowana przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-101/15 i przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016 r.).

Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – PGNiG Supply & Trading / Komisja

(Sprawa T-849/16) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rynek wewnętrzny gazu ziemnego — Dyrektywa 2009/73/WE — Decyzja Komisji w sprawie zmiany warunków wyłączenia spod przepisów Unii zasad korzystania z gazociągu OPAL dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej — Brak bezpośredniego oddziaływania — Niedopuszczalność)

(2018/C 052/41)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: PGNiG Supply & Trading GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Jeżewski)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 6950 final z dnia 28 października 2016 r. w sprawie przeglądu warunków wyłączenia gazociągu OPAL, przyznanych na podstawie dyrektywy 2003/55/WE, z zasad dotyczących dostępu stron trzecich do sieci oraz regulacji taryfowej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w sprawie wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) PGNiG Supply & Trading GmbH pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środków tymczasowych.
- 4) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środków tymczasowych.

- 5) PGNiG Supply & Trading, Komisja, Republika Federalna Niemiec, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej, Naftogaz Ukrainy SA, OPAL Gastransport GmbH & Co. KG i Gazprom Eksport LLC pokrywają własne koszty związane z ich wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 6.2.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 7 grudnia 2017 r. – Techniplan / Komisja

(Sprawa T-853/16) ⁽¹⁾

(Skarga na bezczynność — Zajęcie stanowiska przez Komisję — Skarga o odszkodowanie — Uchybienie wymogom formalnym — Wniosek o wydanie nakazu — Oczywista niedopuszczalność — Oczywisty brak właściwości)

(2018/C 052/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Techniplan Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: R. Giuffrida i A. Bonavita, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: A. Aresu, pełnomocnik)

Przedmiot

Po pierwsze żądanie oparte na art. 265 TFUE zmierzające do stwierdzenia, że Komisja bezprawnie zaniechała działania względem skarżącej i po drugie żądanie zmierzające do nałożenia obowiązku podjęcia działań zgodnie z art. 266 TFUE i zapłaty kwoty tytułem odszkodowania za szkodę „za każdy dzień zwłoki w wykonaniu”.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Techniplan Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 15 grudnia 2017 r. – Le Pen/Parlament

(Sprawa T-284/17) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności i o odszkodowanie — Prawo instytucjonalne — Członek Parlamentu Europejskiego — Przywileje i immunitety — Decyzja o uchyleniu immunitetu parlamentarnego — Ustanie interesu prawnego — Częściowe umorzenie postępowania — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części prawnie oczywiście bezzasadna)

(2018/C 052/43)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marion Anne Perrine Le Pen (Saint-Cloud, Francja) (przedstawiciele: adwokaci początkowo M. Ceccaldi, następnie R. Bosselut,)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: M. Dean i S. Alonso de León, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, skarga na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu P8_TA (2017) 0056 z dnia 2 marca 2017 r. o uchyleniu immunitetu parlamentarnego skarżącej a po drugie, skarga na podstawie art. 268 TFUE o uzyskanie naprawienia szkody, jaką skarżąca w swej ocenie poniosła.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w przedmiocie wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego P8_TA (2017) 0056 z dnia 2 marca 2017 r. o uchyleniu immunitetu parlamentarnego Marion Anne Perrine Le Pen.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Marion Anne Perrine Le Pen pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Parlament Europejski.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – Rogesa / Komisja

(Sprawa T-475/17) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 — Dokumenty dotyczące instalacji produkującej mieszkankę granulatu rudy żelaza i rudy spiekanej — Dorozumiana odmowa dostępu — Wyrażna decyzja przyjęta przed wniesieniem skargi — Wniosek o umorzenia postępowania — Interes prawny — Oczywista niedopuszczalność]

(2018/C 052/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH (Dillingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Altenschmidt i A. Sitzer)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: H. Krämer, pełnomocnik)

Przedmiot

Żądanie na podstawie art. 263 TFUE mające na celu stwierdzenie nieważności, tytułem głównym, dorozumianej decyzji Komisji z dnia 20 czerwca 2017 r., a posiłkowo, decyzji z dnia 11 lipca 2007 r., odmawiających udzielenia dostępu do dokumentu Ares (2017) 1684109, z dnia 2 listopada 2009 r., i do dokumentu Ares (2017) 1685639, z dnia 29 listopada 2009 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Rogesa Roheisengesellschaft Saar mbH i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2017 r. – Comprojecto-Projetos e Construções i in. / EBC

(Sprawa T-768/17)

(2018/C 052/45)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Comprojecto-Projetos e Construções, Lda. (Lizbona, Portugalia), Paulo Eduardo Matos Gomes de Azevedo (Lizbona), Julião Maria Gomes de Azevedo (Lizbona), Isabel Maria Matos Gomes de Azevedo (Lizbona) (przedstawiciel: M. A. Ribeiro, adwokat)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonych aktów, w szczególności:
 - i) decyzji pozwanego o odmowie podjęcia działania;
 - ii) decyzji pozwanego o odmowie wszczęcia postępowania o naruszenie;
 - iii) decyzji prezesa Banco Portugal (banku Portugalii) i pozostałych „urzędników”, którzy wypowiedzieli się odnośnie do skarg i wezwań złożonych w okresie pomiędzy 26/06/2013 a 22/04/2015.
- Z tych samych względów wnosi o zajęcie stanowiska przez TSUE:
 - i) aby obecni skarżący mieli możliwość uchylecia stanowiska sądów, które orzekły w sprawie powództwa cywilnego o odszkodowanie przeciwko BCP i in.;
 - ii) aby obecni skarżący mieli możliwość wystąpienia z powództwem odszkodowawczym przeciwko państwu portugalskiemu;
 - iii) aby możliwa była ocena tego, czy państwo członkowskie/Ministério Público/PGR [Procuradoria Geral da República] mieli powody dla odmowy wystąpienia z powództwem cywilnym;
 - iv) aby możliwa była ocena tego, czy państwo członkowskie/Ministério Público/PGR [Procuradoria Geral da República] mieli powody dla niepowiadomienia OLAF o tej sprawie.
- Na wypadek, gdyby TSUE uznał argumentację skarżącej na podstawie art. 268 i 430 TFUE, o skazanie EBC na zapłatę kwoty 45 828 257,80 EUR, powiększonej o odsetki za zwłokę liczone według stopy ustawowej do dnia całkowitej zapłaty oraz o pozostałe wydatki, szkody, które zostaną przedstawione po przeprowadzonych interwencjach;
- niemniej jednak, biorąc pod uwagę art. 280 TFUE oraz to, że zgodnie z art. 299 TFUE akty „Europejskiego Banku Centralnego, które nakładają zobowiązanie pieniężne na podmioty inne niż Państwa, stanowią tytuł egzekucyjny”, Trybunał powinien postanowić, aby pozwany dochodził zapłaty takich kwot przez BCP [Banco Comercial Português];
- biorąc pod uwagę to, że krajowy bank centralny jest „organem administracyjnym właściwym do rozpatrywania skarg lub do wszczynania właściwych postępowań sądowych” zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 2005/29 WE, oraz postanowieniem art. 81 ust. 1 i art. 83 ust. 1 dyrektywy 2007/64/WE oraz zgodnie z postanowieniem art. 96 ust. 1 Sankcje pomocnicze – Decreto Lei 317/2009, urzędnik pozwanego powinien nakazać BCP przekazanie „niezwłoczne” wyżej wymienionych kwot na rachunki skarżących.
- Pozwany:
 - (i) powinien wezwać swojego pełnomocnika, krajowy bank centralny, o to, aby wezwał BCP do przedstawienia ww. dowodów, oraz na wypadek, gdyby na podstawie art. 13 ust. 2 aktu ustanawiającego EBC nie zostały one przedstawione przez instytucję kredytową, niezwłocznie „przekazać” sporne kwoty na rachunki obecnych skarżących;
 - (ii) z uwagi na to, że może zaistnieć konieczność, że instytucja kredytowa zostanie zmuszona do „niezwłocznej” zapłaty na rzecz obecnych skarżących odszkodowania, powinny zostać spełnione postanowienia art. 41 ust. 2 lit. a), akapit drugi art. 47, art. 49 KPPUE, to znaczy, tak jak ma to miejsce w stosunku do Banco Portugal i Ministério Público/PGR, biorąc pod uwagę postanowienia art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2532/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczącego uprawnień Europejskiego Banku Centralnego do nakładania sankcji, EBC powinien postanowić o „wszczęciu postępowania w sprawie naruszenia”, nakazując BCP podjęcie działania, w taki sposób, aby owa instytucja kredytowa musiała zająć stanowisko, i nie mogła odmówić podjęcia działania;

- pomimo że zgodnie z art. 256 TFUE ust. 1 nie należy to do kompetencji Sądu, jeżeli krajowy bank centralny nie przyznaje się do „uchylenia jednemu ze zobowiązań, które na nim ciąży na mocy Traktatów, bank ten jest zobowiązany podjąć środki, które zapewnią wykonanie wyroku Trybunału” zgodnie z art. 271 TFUE lit. d), tak że należy skierować pytanie do Trybunału Sprawiedliwości;
- pomimo iż również nie należy to do kompetencji Sądu, jeżeli TSUE uzna, że skarga skarżącej jest zasadna na podstawie art. 264 TFUE, Sąd powinien zaproponować Trybunałowi, aby stwierdził nieważność stanowiska krajowego banku centralnego, które zostało przejęte przez pozwaną, oraz zgodnie z art. 41 ust. 1 lit. c) KPPUE, art. 296 ust. 2 TFUE oraz art. 11 ust. 3 lit. c) dyrektywy 2005/29/WE i przedstawił uzasadnione stanowisko;
- że pozwana i TSUE wzywają Estado português/Ministério Público/PGR do podjęcia działania i zajęcia stanowiska w przedmiocie czynności dokonanych przez BCP;
- pozwany przekaze niniejszą sprawę OLAF;
- na podstawie art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem, zwrot kosztów niniejszego postępowania, które zostaną obliczone w odpowiednim czasie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Naruszenie obowiązku uzasadnienia art. 41 ust. 2 lit. c) Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej, art. 296 TFUE i art. 11 ust. 3 dyrektywy 2005/29/WE⁽¹⁾.
2. Niezależnie od kradzieży „z włamaniem” z „budżetu”, BCP wiedział lub miał obowiązek wiedzieć, że chodziło o wykorzystanie systemu finansowego w celu prania brudnych pieniędzy, a w konsekwencji instytucja kredytowa wiedziała, że miała do czynienia z oszustwem podatkowym lub unikaniem opodatkowania oraz przyczyniała się do zmniejszenia dochodów budżetowych Unii. Akty te są „sprzeczne z prawem i szkodzą interesom finansowym Unii” i chodzi o „nadrzędne względy interesu ogólnego”, które stanowią słuszny cel, mogący uzasadniać ograniczenie w swobodnym świadczeniu usług.
3. Niezależnie od formy, ponieważ około ponad 1 000 000 EUR zostało skradzionych z „budżetu” chodzi o „interesy finansowe Unii”, w szczególności przychody, które stanowią „budżet Unii Europejskiej, jak również przychody należące do budżetów instytucji, organów, podmiotów i agencji, jak również kontrolowanych i zarządzanych przez nie budżetów”, a co za tym idzie chodzi o akty, które stanowią „naruszenie prawa” poprzez „naruszenie przepisu prawa wspólnotowego wynikające z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które skutkowało lub mogło skutkować szkodą dla ogólnego budżetu Wspólnoty lub budżetów zarządzanych przez Wspólnoty, bądź to poprzez zmniejszenie lub zniesienie wpływów pochodzących ze środków własnych pobranych bezpośrednio na rachunek Wspólnot, lub też poprzez nienależny wydatek”.
4. Jeżeli instytucja kredytowa, państwo członkowskie/ krajowy bank centralny, Europejski Bank Centralny lub państwo członkowskie/Ministério Público/PGR dowiedzą się o takim rodzaju naruszeń i praktyk, i zezwolą na nie, bez ich ukarania, zachęcają one tym samym do naruszania art. 310 ust. 5 i 6 oraz art. 325 ust. 1, 2 i 3 TFUE, a także dopuszczają, aby dane instytucje kredytowe dokonywały czynności, które stanowią „naruszenie prawa” z powodu naruszenia postanowień art. 1 ust. 2 rozporządzenia nr 2988/95.⁽²⁾
5. Decyzja, którą strona pozwana odmówiła działania, spowodowała:
 - i) brak poinformowania OLAF o niniejszej sprawie;
 - ii) brak wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia przeciwko instytucji kredytowej BCP;
 - iii) opóźnienie orzeczeń sądów cywilnych rozpoznających od dnia 1 stycznia 2010 r. powództwo o odszkodowanie przeciwko BCP i in.;
 - iv) nieodwracalny brak skazania jej pełnomocnika, Banco de Portugal w postępowaniu sądowo administracyjnym wszczętym w dniu 27 października 2015 r., obecnie toczącym się przed Tribunal Administrativo e Fiscal de Sintra, który do tej pory nie orzekł w tej sprawie.

6. Naruszenie obowiązku bezstronności, podziału władzy i naruszenie istotnych formalności ze strony pełnomocnika pozwanego, Banco de Portugal.

- (¹) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. L 149, s. 22).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, L 312, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 listopada 2017 r. – US / EBC

(Sprawa T-780/17)

(2018/C 052/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: US (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;

w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny (obejmującego okres od 1 września 2015 r. do 1 września 2016 r.) i decyzji z dnia 15 grudnia 2016 r. dotyczącej Annual salary and bonus review („ASBR”) za 2016 r., doręczonych skarżącemu, odpowiednio, w dniach 30 listopada 2016 r. i 9 stycznia 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 3 maja 2017 r. oddalającej wnioski skarżącego o przeprowadzenie przeglądu administracyjnego z dnia 15 lutego 2017 r. i 9 marca 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 12 września 2017 r., doręczonej skarżącemu w dniu 19 września 2017 r., o oddaleniu zażalenia wniesionego przez niego w dniu 7 lipca 2017 r.;
- zasądzenie odszkodowania za poniesione szkody;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty w odniesieniu do żądania stwierdzenia nieważności sprawozdania z oceny za 2016 r.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie, w jakim sprawozdanie z oceny strony skarżącej ogranicza się do ogólnej krytyki, pełnej powtórzeń i mającej charakter błędnego koła.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistych błędów w ocenie, którymi obarczone jest sporne sprawozdanie.
3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia władzy, mobbingu stosowanego wobec strony skarżącej oraz naruszenia obowiązku staranności i zasady dobrej administracji.
4. Zarzut czwarty dotyczący nieprawidłowości proceduralnej popełnionej przez stronę pozwaną w toku sporządzania spornego sprawozdania.

Strona skarżąca podnosi ponadto zarzut dotyczący niezgodności z prawem wytycznych dotyczących corocznego postępowania w sprawie wzrostu wynagrodzeń i dodatków oraz naruszenia zasady pewności prawa w odniesieniu do decyzji dotyczącej postępowania za 2016 r.

Skarga wniesiona w dniu 5 grudnia 2017 r. – Bruel / Komisja i SEAE

(Sprawa T-793/17)

(2018/C 052/47)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Damien Bruel (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat H. Hansen)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Europejska Służba Działań Zewnętrznych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;

a w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności niedatowanej decyzji oparzonej podpisem elektronicznym w dniu 25 września 2017 r., zatytułowanej „Wniosek w sprawie zastąpienia starszego specjalisty nr 2 »Administracja finansowa i umowna projektu«”;
- zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia za szkodę majątkową i krzywdę jakich miał doznać skarżący w związku z poważnym naruszeniem prawa do dobrej administracji polegającym na przyjęciu niedatowanej decyzji, opatrzonej podpisem elektronicznym w dniu 25 września 2017 r. zatytułowanej „Wniosek w sprawie zastąpienia starszego specjalisty nr 2 »Administracja finansowa i umowna projektu«”;
- zasądzenie od pozwanych solidarnie względnie in solidum, ewentualnie od każdego pozwanego, na rzecz skarżącego kwoty w wysokości 152 250,00 EUR tytułem odszkodowania za szkodę majątkową oraz kwoty w wysokości 25 000,00 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę;

w każdym razie:

- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania;
- zastrzeżenie dla skarżącego wszelkich pozostałych praw, roszczeń, żądań i środków prawnych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca powołuje się na jedyny zarzut oparty na naruszeniu istotnych wymogów proceduralnych. Zarzut ten dzieli się na trzy części.

1. Część pierwsza zarzutu dotyczy naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, ponieważ skarżący nie miał możliwości przedstawienia swego punktu widzenia na sformułowane wobec niego zarzuty przed przyjęciem zaskarżonej decyzji.
 2. Część druga zarzutu dotyczy naruszenia prawa dostępu do akt sprawy, ponieważ skarżący nie miał dostępu do akt dotyczącej go sprawy, mimo żądań formułowanych w tym zakresie.
 3. Część trzecia zarzutu dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia, ponieważ uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji nie pozwala zrozumieć skarżącemu natury stawianych mu zarzutów.
-

Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2017 r. – BASF / ECHA**(Sprawa T-805/17)**

(2018/C 052/48)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: BASF SE (Ludwigshafen am Rhein, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Cana, E. Mullier i H. Widemann i D. Abrahams, Barrister)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów DSH-30-3-D-0122-2017 z dnia 2 października 2017 r. dopuszczającej wspólne przedłożenia danych dla substancji 4,4'-bis[(4-anilino-6-morfolino-1,3,5-triazin-2-yl)amino]stilben-2,2'-disulfonian disodowy (EC nr 240-245-2);
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania;
- zastosowanie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Europejska Agencja Chemikaliów (zwana dalej „Agencją”) dopuściła się skutkującego nieważnością błędu dotyczącego okoliczności faktycznych, wykluczając istotne fakty z podstawy faktycznej zaskarżonej decyzji.
 - Strona skarżąca twierdzi, że całkowicie pomijając starania podejmowane przez strony przed 2017 r. Agencja oparła się na błędnych ustaleniach faktycznych, co pozostaje w sprzeczności z zasadą dobrej administracji, stanowiąc wadę zaskarżonej decyzji skutkującą jej nieważnością.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Agencja dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, ponieważ nie zbadała wszystkich istotnych faktów i okoliczności, stwierdziła, że rejestrujący włożył więcej starań niż strona skarżąca oraz nie uwzględniła art. 25 rozporządzenia REACH ⁽¹⁾.
 - Strona skarżąca twierdzi, że Agencja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, ponieważ nie uwzględniła wszystkich istotnych faktów i okoliczności sytuacji, którą zaskarżona decyzja miała uregulować, stwierdziła, że rejestrujący włożył więcej starań niż strona skarżąca oraz nie uwzględniła obaw strony skarżące co do powielania przez rejestrującego badań na zwierzętach kręgowych z naruszeniem art. 25 rozporządzenia REACH.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Agencja naruszyła zasadę pewności prawa stawiając stronę skarżącą w niedopuszczalnej pozycji braku pewności co do możliwości wykorzystania przez rejestrującego danych strony skarżące oraz co do jakości i zgodności danych rejestrującego.
 - Strona skarżąca jest zdania, że przyjmując zaskarżoną decyzję Agencja naruszyła zasadę pewności prawa w zakresie w jakim nie ograniczyła ona możliwość wspólnego przedłożenia danych wyłącznie do strony skarżące, mimo że rejestrujący przystępował do wspólnego przedkładania danych z opcją całkowitej rezygnacji oraz w zakresie w jakim Agencja nie odniosła się do kwestii dotyczących dossier technicznego z opcją całkowitej rezygnacji (jakość i powielanie badań na zwierzętach kręgowych). Strona skarżąca znajduje się w związku z tym w sytuacji braku pewności prawa co do sposobu ochrony jej uprawnień, ponieważ zakres uprawnień udzielonych rejestrującemu pozostaje niejasny.

4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Agencja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia, nie wyjaśniając dlaczego nie uznała za istotną korespondencji sprzed 2017 r.

- Agencja przyjęła zaskarżoną decyzję wyłącznie w oparciu o część negocjacji między stronami, ograniczając w sposób arbitralny przegląd dokumentacji do jej części dotyczącej wymiany korespondencji pochodzącej sprzed stycznia 2017 r. Strona skarżąca przedłożyła całość korespondencji dotyczącej meritum, która odbyła się między rejestrującym a stroną skarżącą, podkreślając powody, dla których korespondencja ta jest istotna. Mimo złożonych przez stronę skarżącą wyjaśnień dotyczących znaczenia korespondencji Agencja nie przedstawiła żadnego uzasadnienia dlaczego nie uwzględniła, a w rzeczywistości kompletnie zignorowała wymianę wiadomości pomiędzy stroną skarżącą i SSS pochodzącą sprzed stycznia 2017 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. 2006, L 396, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 grudnia 2017 r. – BASF i REACH & colours / ECHA

(Sprawa T-806/17)

(2018/C 052/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BASF SE (Ludwigshafen am Rhein, Niemcy) i REACH & colours Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. (REACH & colours Kft.) (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciele: adwokaci R. Cana, E. Mullier i H. Widemann i D. Abrahams, Barrister)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;
- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji Chemikaliów DSH-30-3-D-0123-2017 z dnia 2 października 2017 r. dopuszczającej wspólne przedłożenie danych dla substancji 2,2'-[winylenobis [(3-sulfoniano-4,1-fenylene) imino[6-(dietylamino)-1,3,5-triazin-4,2-diylo]imino]] bis(benzen-1,4-disulfonian) sześciosodowy (EC nr 255- 217-5);
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania;
- zastosowanie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Europejska Agencja Chemikaliów (zwana dalej „Agencją”) dopuściła się skutkującego nieważnością błędu dotyczącego okoliczności faktycznych, wykluczając istotne fakty z podstawy faktycznej zaskarżonej decyzji.
 - Strona skarżąca twierdzi, że całkowicie pomijając starania podejmowane przez strony przed 2017 r. i dokonując błędnych ustaleń faktycznych w zakresie danych identyfikujących pierwszą ze skarżących oraz daty złożenia odpowiedzi na wezwanie Agencji do przedłożenia dodatkowych informacji, Agencja oparła się na błędnych ustaleniach faktycznych, co pozostaje w sprzeczności z zasadą dobrej administracji, stanowiąc wadę zaskarżonej decyzji skutkującą jej nieważnością.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Agencja dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, ponieważ nie zbadała wszystkich istotnych faktów i okoliczności, stwierdziła, że rejestrujący włożył więcej starań niż strona skarżąca oraz nie uwzględniła art. 25 rozporządzenia REACH ⁽¹⁾.
 - Strona skarżąca twierdzi, że Agencja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, ponieważ nie uwzględniła wszystkich istotnych faktów i okoliczności sytuacji, którą zaskarżona decyzja miała uregulować, stwierdziła, że rejestrujący włożył więcej starań niż strona skarżąca, nie uwzględniła szczególnych okoliczności zawisłego przed nią sporu oraz nie uwzględniła obaw strony skarżącej co do powielania przez rejestrującego badań na zwierzętach kregowych z naruszeniem art. 25 rozporządzenia REACH.

3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Agencja naruszyła zasadę pewności prawa stawiając stronę skarżącą w niedopuszczalnej pozycji braku pewności co do możliwości wykorzystania przez rejestrującego jej danych oraz co do jakości i zgodności danych rejestrującego.
- Strona skarżąca jest zdania, że przyjmując zaskarżoną decyzję Agencja naruszyła zasadę pewności prawa w zakresie w jakim nie ograniczyła ona możliwość wspólnego przedłożenia danych wyłącznie do strony skarżącej, mimo że rejestrujący przystępował do wspólnego przedkładania danych z opcją całkowitej rezygnacji oraz w zakresie w jakim Agencja nie odniosła się do kwestii dotyczących dossier technicznego z opcją całkowitej rezygnacji (jakość i powielanie badań na zwierzętach kręgowych). Strona skarżąca znajduje się w związku z tym w sytuacji braku pewności prawa co do sposobu ochrony jej uprawnień, ponieważ zakres uprawnień udzielonych rejestrującemu pozostaje niejasny.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Agencja naruszyła ciążyący na niej obowiązek uzasadnienia, nie wyjaśniając dlaczego nie uznała za istotną korespondencję sprzed 2017 r.
- Agencja przyjęła zaskarżoną decyzję wyłącznie w oparciu o część negocjacji między stronami, ograniczając w sposób arbitralny przegląd dokumentacji do jej części dotyczącej wymiany korespondencji pochodzącej sprzed stycznia 2017 r. Strona skarżąca przedłożyła całość korespondencji dotyczącej meritum, która odbyła się między nią a rejestrującym, podkreślając powody, dla których korespondencja ta jest istotna. Mimo złożonych przez stronę skarżącą wyjaśnień dotyczących znaczenia korespondencji Agencja nie przedstawiła żadnego uzasadnienia dlaczego nie uwzględniła, a w rzeczywistości kompletnie zignorowała wymianę wiadomości pomiędzy stroną skarżącą i SSS pochodzącą sprzed stycznia 2017 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. 2006, L 396, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2017 r. – Classic Media / EUIPO – Pirelli Tyre (CLASSIC DRIVER)

(Sprawa T-811/17)

(2018/C 052/50)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Classic Media AG (Zug, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat A. Masberg)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Pirelli Tyre SpA (Mediolan, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską słownego znaku towarowego „CLASSIC DRIVER” – zgłoszenie nr 1 108 587

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 października 2017 r. w sprawie R 59/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie sprzeciwu wraz z obciążeniem kosztami.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 15 grudnia 2017 r. – Seco Belgium i Vinçotte / Parlament**(Sprawa T-812/17)**

(2018/C 052/51)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Seco Belgium (Bruksela, Belgia) i Vinçotte (Vilvoorde, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci A. Delvaux i R. Simar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- Stwierdzenie dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności;
- Stwierdzenie nieważności decyzji, której data wydania nie jest znana, w której Parlament Europejski zdecydował o udzieleniu zamówienia [06D20/2017/M005 – Zadania w zakresie kontroli i wydawania opinii technicznych w ramach zakupów, projektów i robót dotyczących nieruchomości na rzecz Parlamentu Europejskiego w Brukseli (Dz. U. 2017/S 118-236114)] [innemu oferentowi];
- Obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą jeden zarzut, oparty na naruszeniu art. 1.1, 1.2 i 1.3 załącznika „Specyfikacje techniczne” specyfikacji warunków zamówienia 06D20/2017/M005 – Zadania w zakresie kontroli i wydawania opinii technicznych w ramach zakupów, projektów i robót dotyczących nieruchomości na rzecz Parlamentu Europejskiego w Brukseli (Dz.U. 2017/S 118-236114), oczywistym błędzie w ocenie, naruszeniu ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej, obowiązków staranności i szczególności, zasady równości, zasady przejrzystości, obowiązku uzasadnienia wynikającego w szczególności z art. 113 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylającego rozporządzenie Rady nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1), art. 161 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. 2012, L 362, s. 1), prawa do skutecznego środka prawnego, a także określonych przepisów regulujących udzielenie omawianego zamówienia.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2017 r. – Nerantzaki / Komisja**(Sprawa T-813/17)**

(2018/C 052/52)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Eleni Nerantzaki (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat N. Korogiannakis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej EPSO z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie niedopuszczenia strony skarżącej do następnego etapu konkursu otwartego EPSO/AD/331/16;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego Ares(2017)s. 4916702 z dnia 14 września 2017 r. oddalającej zażalenie strony skarżącej na decyzję o niedopuszczeniu jej do następnego etapu konkursu otwartego EPSO/AD/331/16;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania oraz innymi kosztami i wydatkami strony skarżącej poniesionymi w związku z niniejszą skargą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie, jaki popełniła strona pozwana przy ocenie kwalifikacji zawodowych strony skarżącej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia ogłoszenia o konkursie EPSO/AD/331/16.
3. Zarzut trzeci dotyczący niewłaściwego i wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia stanowiącego naruszenie art. 25 i art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

Skarga wniesiona w dniu 14 grudnia 2017 r. – Lietuvos geležinkeliai / Komisja

(Sprawa T-814/17)

(2018/C 052/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lietuvos geležinkeliai (Wilno, Litwa) (przedstawiciele: adwokaci W. Deselaers, K. Apel i P. Kirst)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, w całości lub w części, decyzji Komisji C(2017) 6544 final z dnia 2 października 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 102 TFUE w sprawie AT.39813 – Baltic Rail lub
- obniżenie grzywy nałożonej na skarżącą w art. 2 decyzji Komisji C(2017) 6544 final z dnia 2 października 2017 r.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 102 TFUE i oczywistego naruszenia prawa poprzez dokonanie oceny zarzucanego zachowania stanowiącego nadużycie w oparciu o błędne kryterium prawne. Zdaniem strony skarżącej nadużycie mogłoby mieć miejsce jedynie w sytuacji, gdyby dostęp do linii kolejowej był dla konkurentów kluczowy lub niezbędny w celu konkurowania na rynku niższego szczebla (co nie jest prawdą).

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 102 TFUE i oczywistych naruszeń prawa oraz błędów w ocenie. Strona skarżąca podnosi, że nawet w świetle zastosowanego przez Komisję (błędno) kryterium prawnego usunięcie linii kolejowej łączącej Mažeikiai na północnym zachodzie Litwy z granicą Łotwy (zwanej dalej „linią kolejową”) jako infrastruktury pozbawionej istotnego znaczenia nie stanowiło nadużycia pozycji dominującej w prawnych i faktycznych okolicznościach niniejszej sprawy.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 296 TFUE i art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, ponieważ zdaniem strony skarżącej brak jest wystarczających dowodów i uzasadnienia zaskarżonej decyzji.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 oraz oczywistych naruszeń prawa i błędów w ocenie przy określeniu kwoty grzywny.
5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia art. 7 rozporządzenia nr 1/2003 oraz oczywistych naruszeń prawa i błędów w ocenie ze względu na nakazanie w istocie nieproporcjonalnego środka naprawczego (t.j. odbudowy linii kolejowej).

Skarga wniesiona w dniu 12 grudnia 2017 r. – Vitromed / EUIPO – Vitromed Healthcare (VITROMED Germany)

(Sprawa T-821/17)

(2018/C 052/54)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Vitromed GmbH (Jena, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Linß)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Vitromed Healthcare (Jaipur, Indie)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „VITROMED Germany” – zgłoszenie nr 14 459 903

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 września 2017 r. w sprawie R 2402/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie sprzeciwu w całości;
- obciążenie kosztami strony wnoszącej sprzeciw.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 (b) rozporządzenia nr 207/2009.
-

**Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2017 r. – Carbon System Verwaltungs / EUIPO
(LIGHTBOUNCE)**

(Sprawa T-825/17)

(2018/C 052/55)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Carbon System Verwaltungs GmbH (Marktheidenfeld, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Gilch i L. Petri)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „LIGHTBOUNCE” – zgłoszenie nr 15 152 028

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 października 2017 r. w sprawie R 2301/2016-1

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 października 2017 r. w sprawie R 2301/2016-1;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2017 r. – TeamBank / EUIPO – Fio Systems (FYOO)

(Sprawa T-826/17)

(2018/C 052/56)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: TeamBank AG Nürnberg (Norymberga, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Terheggen i H. Lindner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Fio Systems AG (Lipsk, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „FYOO” – zgłoszenie nr 14 589 261

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 listopada 2017 r. w sprawie R 2337/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 listopada 2017 r. w sprawie R 2337/2016-4 w odniesieniu do odrzucenia zgłoszenia dla towarów z klasy 9;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 29 grudnia 2017 r. – DRH Licensing & Managing / EUIPO – Merck (Flexagil)

(Sprawa T-831/17)

(2018/C 052/57)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DRH Licensing & Managing AG (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat S. Salomonowitz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Merck KGaA (Darmstadt, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Merck KGaA

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „Flexagil” – unijny znak towarowy nr 7 301 237

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 października 2017 r. w sprawie R 2043/2016-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej R 2043/2016-4 z dnia 17 października 2017 r. w całości;
- nakazanie EUIPO zwrotu na rzecz skarżącej kosztów niniejszego postępowania oraz kosztów postępowania odwoławczego w sprawie R 2043/2016-4.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001;
 - Naruszenie art. 18 rozporządzenia 2017/1001.
-

Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – Airdata / Komisja**(Sprawa T-305/15) ⁽¹⁾**

(2018/C 052/58)

Język postępowania: angielski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 270 z 17.8.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 14 grudnia 2017 r. – Meissen Keramik / EUIPO – Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen (Meissen)**(Sprawa T-234/16) ⁽¹⁾**

(2018/C 052/59)

Język postępowania: niemiecki

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 243 z 4.7.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 18 grudnia 2017 r. – Verband der Deutschen Biokraftstoffindustrie / Komisja**(Sprawa T-451/17) ⁽¹⁾**

(2018/C 052/60)

Język postępowania: niemiecki

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 318 z 25.9.2017.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL